

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

19

С ИМЕНА НА ЖЕНИ

ГЕЙЛ ДЪГЛАС

Кейси

ГЕЙЛ ДЪГЛАС КЕЙСИ

Превод: Йордан Иванов

chitanka.info

Сексапилната Кейси Макинтайър не очаква в живота ѝ да се случи нещо, което да я накара да повярва отново в някой мъж. Опитът ѝ е научил, че хубавите мечти рядко стават действителност.

Но ето че един нагъл натрапник смущава среднощната тишина на усамотеното здание, където тя оформя следващия брой на вестника си, и шеметната вихрушка на бликналите чувства ѝ прави възторжена пленница на най-необяснимата човешка лудост.

I

Кейси Макинтайър стоеше с притаен дъх зад вратата на празния наборен цех на „Ванкувър Уикендър“, вдигнала дебел речник над главата си.

Допреди малко си мислеше, че е сама в старата сграда, в която се помещаваха канцелариите на вестника. Но току-що се бе появил още някой; някой, за когото беше сигурна, че няма никаква работа тук в единадесет часа вечерта. Речникът не изглеждаше много надеждно оръжие срещу евентуалния крадец, но тя твърдо бе решила да го стовари с все сила върху главата на натрапника, още щом отвореше вратата.

Искаше ѝ се да не си бе спомняла за демоничната усмивка на Джак Никълсън в „Шайнинг“, нито пък за приликата на това здание с „Бейтс мотел“. „По дяволите — помисли си тя, хайде, влез и си получи заслуженото! Хайде, хайде!...“

Дръжката предпазливо бе натисната, вратата бавно се отвори и... Кейси твърде късно осъзна, че бе допуснала груба тактическа грешка. Разчиташе на изненадата и на високия си ръст, но нощният посетител я надвишаваше поне с шест инча и очевидно бе подготвен за нападението ѝ. Преди да бе успяла да замахне, силните му пръсти приклепиха китките ѝ към стената, а тялото му я притисна с цялата си тежест.

— Коя сте вие и какво правите тук? — заплашително изрече той.

— Аз ли какво правя тук? — пое си дъх тя, повече изненадана, отколкото уплашена.

— Попитах ви също и коя сте, ако не се лъжа — хладнокръвно ѝ припомни непознатият.

Кейси зяпна от удивление. Каква наглост! Опита се да го удари с коляно в слабините, но дори не успя да помръдне крака си. Беше напълно неподвижна, като в капан. Осъзна беззащитността си пред мощния му гръден кош и мускулестите бедра, притиснали нейните.

Стисна гневно устни и започна да разглежда нападателя си: тъмна чуплива коса, пламтящи сини очи, властно изваяни черти на лицето и елегантен сив костюм „Господи, та той беше великолепен расов мъж! Какъв престъпник би могъл да бъде с тази външност на телевизионна звезда и с дрехи на милионер?“

— Е, слушам ви — настоя мъжът.

— Аз съм Кейси Макинтайър, помощник-редактор в този вестник, и съм тук, защото работя извънредно за следващия брой.

„Защо трябва да отговарям на въпросите му? — ядоса се сама на себе си. — Не е ли той всъщност нарушителят тук?“

Реши да промени тактиката и му се усмихна престорено:

— Това е достатъчно, нали? А сега нека чуем нещо и за вас. Какво търсите тук и кой сте?

— Казвам се Алекс Маклийн — отвърна той така, като че ли с това обясняваше всичко, и се усмихна с крайчеца на устните си.

Кейси широко отвори очи и повтори:

— Алекс Маклийн ли? Нашият Алекс Маклийн?

Непознатият повдигна вежди развеселен.

— Никога не съм мислил за себе си като за нечий Алекс Маклийн, но наистина съм собственикът на вестника, ако това искате да кажете.

— Не може да бъде! — живо възрази тя, съвземайки се от изненадата. — Вие сте извън града... тоест — той е извън града!

— Сигурна ли сте? — усмивката му вече беше широка. — Явно не познавате работодателя си. Странно, помощник-редакторът не познава шефа си!

Кейси тръсна глава ядосано:

— Какво странно има в това? Просто постъпих на работа преди две седмици, докато мистър Маклийн беше — а и още е — в командировка в Калгари. Днес следобед приех от него факс, с който съобщава, че няма да успее да се върне тази вечер във Ванкувър поради стачка на летището.

— Нима не сте чувала, че има и частни самолети? Мой приятел пътуваше насам с „Чесна“-та си и ме взе със себе си.

— О, така ли? — Кейси почувства как пребледнява.

— Сега ми изглеждате по-притеснена отпреди, когато ме взехте за крадец.

— Ами... да, така е. Известна съм с това, че често влизам в пререкания с издателите, но чак толкова нещо... — тя погледна нагоре към речника в ръцете си — ... не ми се беше случвало.

В този момент Алекс си даде сметка за допира до налетите ѝ гърди, стройните бедра, вплетени в неговите, дългите изваяни крака, и усети в него да се надига вълна от желание. Опита се да не му обръща внимание, но вече беше невъзможно. Изгаряща топлина се разля във всеки негов нерв — естествена реакция на един здрав мъж, притиснат плътно до умопомрачителна зеленоока блондинка. Трябваше да се овладее. Достатъчно главоболия от подобен характер си бе имал досега. Предстоеше му да решава много по-важни неща.

— Може би вече е време да ме пуснете? — усмихна се малко накриво Кейси.

Той се поколеба.

— Обещавате ли да не ме удряте с книгата? — шегата му излезе малко плоска, но тя се изсмя тихо:

— Обещавам.

Погледът му не се отместваше от сочните чувствени устни. Бяха създадени сякаш да бъдат целувани и изпивани с часове. Какво пък, не можеше ли само...?

„Пусни я веднага!“ — заповяда си сам. Нямахше повече никакво оправдание за това, че я държеше в здравата си прегръдка. Топлият ѝ дъх възбуждаше сетивата му, усещаше учестеното ѝ дишане. Би свалил ръцете си, само за да ги плъзне надолу по това разкошно изкусително тяло... Стрелката на плътското му желание неудържимо се надигаше и приближаваше опасната зона, откъдето нямаше връщане назад.

„Стегни се, Маклийн! — внушаваше си той. — Само се успокой. А сега я пусни.“

— Маклийн? — промълви Кейси, предчувствайки, че ако не предприеме нещо, в следващия момент ще бъде целуната, а можеше нещата и да не спрат дотам. — Пуснете ме, моля!

Той преглътна и отпусна пръстите си, отстъпвайки с явно нежелание крачка назад. Погледът му не се отделяше от гъвкавото ѝ тяло, облечено в розова тениска и избелели джинси. Желаше я. За пръв път му се случваше да изпита такъв внезапен порив да обладае някоя жена. Най-лошото беше, че и тя усети желанието му.

— По-добре ми кажете защо сте сама в този късен час — строго каза той, вземайки речника от ръцете ѝ.

Кейси разтърка китките си, върна се на бюрото си и застана зад него като зад барикада.

— Правя оформлението на следващия брой на вестника — делово отвърна тя.

— Сега е четвъртък вечер. Рон Кътлър винаги прави това в петък сутрин.

— Но не и тази седмица. Днес следобед Рон се разболя и отиде да си легне вкъщи, а ако е послушал съвета ми — вероятно е минал и през болницата. Аз му казах, че ще се справя вместо него.

— А ще можете ли?

— Нямах да го кажа, ако не беше така! — сопна се неочаквано Кейси.

Алекс я наблюдаваше как изкусно обрязва с макетното ножче излишната хартия около набраната колона. Искаше му се да повярва на това красиво лице, но напоследък бе преживял твърде много разочарования, за да бъде прекалено доверчив.

— Това все още не отговаря на въпроса ми защо сте тук по това време — той се приближи до бюрото и се зачете в текста на готовата страница.

Молеше се да не открие нещо, подобно на онова, което бе открил съвсем наскоро в аналогична ситуация, когато реши да провери с какво се занимава предишният помощник-редактор в извънработно време. Малко трудно му беше да повярва, че враговете му ще повторят същия евтин трик, но знае ли човек?

Кейси се смути от близостта му, независимо че само допреди минута беше много по-плътно притисната от мъжественото му тяло, и промърмори несъзнателно:

— Е добре, признавам си...

Стомахът му се сви, ръката, която държеше прозрачния паус, затрепери.

— Слушам ви.

— Нямах никакъв друг избор — започна тя с оправдаващ се тон. — Рон наистина е болен, единият от другите трима редактори е в отпуск, така че останалите двама буквално изнемогват. Затова казах, че мога да свърша работата на Рон. И аз наистина мога. Само че... не

казах колко време ще ми отнеме всичко това. Още съм малко бавна, затова исках да взема известна преднина.

Алекс се надяваше, че не е успяла да чуе въздишката му на облекчение. Стомахът го отпусна.

— Това ли е всичко? — попита благо.

— А малко ли е? Току-що заявих, че не съм достатъчно квалифицирана, за да се справям със задълженията си! Спокойно можете да ме уволните.

Той се вгледа в зелените ѝ очи и ѝ повярва. Ей така, просто ѝ повярва. И се почувства необикновено добре.

Прелисти и другите готови страници, вдигна глава и се усмихна:

— Ако се съди по това, което сте направила, Кейси, струвате ми се достатъчно квалифицирана за работата си.

— Наистина ли мислите така, мистър Маклийн?

— Първо, наистина мисля така, и второ — наричай ме Алекс — тихо произнесе той.

„Ще си докарам някоя бяля — помисли си и отмести поглед с усилие от заобления ѝ ханш. — Тази жена ме кари да губя здравия си разум.“

— Не е необходимо да стоите повече тази вечер — продължи на глас. — Сега ще си отидете вкъщи, а утре аз ще ви помогна да довършите останалите страници.

— Но вие сте...!

— ... само един издател, търговец на вестници, това ли искахте да кажете? И вие ли смятате, че ние, бизнесмените, нищо не разбираме от журналистика и само ви пречим?

— Не, не мисля така! Аз просто...

— Ваше ли е черното кожено яке на закачалката? — прекъсна я Алекс.

— Да, но...

— Не спорете повече, Кейси! И отсега нататък ви забранявам да работите сама тук нощем!

Тя се намръщи. Такива заповеди не бяха по вкуса ѝ.

— Винаги ли се държите така тиранично с подчинените си?

Той се усмихна.

— Това е моя привилегия. Аз съм шефът.

— А Рон ми каза, че не се месите в ежедневната работа на колегите си...

— Вярно е, че не се намесвам в ежедневната работа. Но що се отнася до тази през нощта, нещата стоят малко по-иначе.

Кейси се изчерви и сведе глава.

— А сега да тръгваме. Търпението ми се изчерпа.

— О'кей, вие сте шефът — отстъпи тя и посегна към якето си.

Алекс едва се сдържа да не я грабне в обятията си, да я притисне, да зарови лице в облака парфюмирана коса, да обхване с устни ухото ѝ... С огромно усилие на волята отстъпи назад и я пропусна да излезе в коридора. Заклучи вратата и я последва.

Навън ги обгърна хладният нощен въздух.

— Доколкото знам, вие живеете на горния етаж на тази сграда — каза Кейси. — Ако имате намерение да ме изпращате, държа да ви предупредя, че не си заслужава — живея на пет минути път оттук пеша.

— Вече ви казах, че е безполезно да спорите с мен. Колата ми е отзад.

— Наистина се държите като диктатор. Е, добре, предавам се.

— Започвате да ми харесвате. Мисля, че ще се разбираме с вас.

— Не знам, не съм сигурна. Дори допреди няколко минути се страхувах, че дните ми в „Уикендър“ са преброени. Би било жалко, защото се ласкаех от мисълта, че работя за един от най-добрите седмичници в страната.

Думите ѝ го стоплиха. Той се гордееше с вестниците, които издаваше, и най-вече с „Уикендър“

Внезапно Кейси се закова на мястото си и го погледна втренчено:

— Защо ме нападнахте така яростно?

— Това е дълга история — махна с ръка след кратко мълчание той. — Казано с две думи, хванах предишния помощник-редактор след края на работното време да нанася промени в готовия макет на вестника. Уволних го веднага. Помислих, че някой е решил да продължи делото му, знаейки, че отсъствам от града.

— Това обяснява всичко — замислено произнесе тя.

— Какво всичко? — вдигна учудено вежди Алекс.

— През цялото време си мислех, че съм получила тази работа, защото предшественикът ми е бил некомпетентен. Докато всъщност е

ставало дума за саботаж. Но защо, за Бога? Да не би заради това, че си позволявахте да публикувате дръзки материали, засягащи парливи социални проблеми? Разбира се, това е най-сигурният начин да си спечелите враждебността на доста влиятелни хора!

„Удивително! — помисли си той. — Тази жена отведнъж схвана същността на ситуацията. Дали наистина е толкова умна, или пък знае нещо?“

— Кое ви кара да мислите така? — рязко попита Алекс.

— Просто събрах две и две. След като прочетох обявата ви, че търсите помощник-редактор, прегледах цялото течение на вестника от две години насам. Забелязах, че в последните броеве са допуснати голям брой досадни грешки и неточности, и предположих, че става дума за небрежна работа от страна на някой сътрудник. Нито за миг обаче не съм допускала, че може да се касае за мръсна игра в ущърб на издателя. Такъв подход приляга по-скоро на големия бизнес и на политическите дръзки, отколкото на един регионален вестник.

— Добре сте си свършила работата, — засмя се той и поклати глава. — Проявявате наклонности по-скоро на детектив, отколкото на журналист.

— Границата между двете професии е твърде незабележима. Но да се върнем на фактите: все още ли имате неприятности от този род?

— Да, все още.

— Какви по-точно?

Алекс поклати глава нетърпеливо:

— Кейси, вече е полунощ. Вие сте уморена, аз също, а утре трябва да пуснем новия брой. Нека да прекратим този разговор. При пръв удобен случай ще ви обясня по-подробно нещата. Съгласна ли сте?

Тя разбра, че все още ѝ няма доверие, и недоволно присви рамене:

— Както искате, вие сте шефът.

Останалата част от пътя до апартамента ѝ прекараха в повърхностен разговор, лек и неангажиращ. Единствената по-съществена информация, която научи Кейси, беше, че той е роден във Ванкувър, в Уест Енд, недалеч от живописния бряг на Английския залив. А най-интимното нещо, което тя му довери за себе си, бе това, че е пристигнала на Западното крайбрежие само преди шест седмици.

Когато пристигнаха пред входа на блока, в който живееше Кейси, тя неволно се запита дали Алекс ще се опита да я целуне. Разбира се, в никакъв случай нямаше да му разреши.

Но той с нищо не показа, че има подобно намерение. Почтително ѝ пожела лека нощ, вдигна ръка за сбогом и се отдалечи, без да дочака тя да влезе в асансьора.

„Е, какво пък — каза си, — за предпочитане е да се държи с мен като изискан джентълмен. Откъде ми хрумна, че ще иска да ме целуне? Няма никаква причина за подобна интимност.“

Краткотрайните ѝ познанства с мъже досега ѝ бяха носили само разочарования. Рано или късно всички търсеха удобен случай да ѝ се нахвърлят, без да показват, че хранят уважение към нея като към пълноценна личност. Като че ли сексът беше единственото важно нещо, което искаха от нея! С това тя не можеше да се примири.

Затвори вратата на жилището си и се облегна на нея, потънала в размисъл. Прекара длан по устните си и се сепна — те горяха и бяха леко подпухнали.

II

Изгряващото слънце багреше в розово и лилаво бакъреното небе над Английския залив, когато Кейси излезе от дома си и закрачи към „Стартинг Гейт“. Това беше едно малко, непретенциозно заведение, чийто собственик, бивш жокей, го отваряше всяка сутрин точно в шест.

Ранното отбиване в „Стартинг Гейт“ се беше превърнало в навик за нея, откакто бе дошла във Ванкувър. За пръв път там я заведе приятелката ѝ Британи Томас, преселила се от Отава половин година по-рано. Всъщност Британи беше тази, която я убеди да се премести на Западния бряг. Оттогава и за двете денят започваше с лека закуска в уютното кафене.

— Добро утро, Смайли^[1] — поздрави Кейси нисичкия усмихнат съдържател с нос, извит като човка на птица, и се настани на едно от столчетата покрай дългия барплот.

— Здравей, яголке! Много си подранила днес — отвърна той, като тикна назад жокейската си шапка и разтегна устата си в още по-широка усмивка, която му беше спечелила и името. — Британи още я няма.

— Ще дойде всеки момент — разсеяно му отговори тя, преглеждайки написаното с тебешир меню.

Барманът сложи пред нея чаша димящо черно кафе и я изгледа изпитателно:

— Безсънна нощ ли прекара?

„Ама че проникателен човек — изплашено си помисли Кейси. — Възможно ли е да се досети за еротичните видения, които не ме оставиха да заспя чак до зори?“

— Я ми кажи от кои кифлички да си взема — опита се да отвлече вниманието му.

— Ами, жена ми се гордее най-много с тиквените. Казва, че са с най-малко мазнини, имали ниска калорич... калорич... — е, нещо от този род, не се дебелеело от тях. Искаш ли да ги опиташ?

— С удоволствие.

В този момент вратата на кафенето се отвори и като погледна през рамо, Кейси видя, че влиза Британи. Беше облечена в пъстър жизнерадостен костюм, с прибрана назад кестенява коса.

— До колко часа стоя снощи? Звъних ти в единадесет, но те нямаше — рече с упрек тя, настанявайки се на столчето до нея.

— Тъкмо по това време излизах от редакцията — отвърна Кейси. — А ти какво си правила толкова късно? Обикновено към десет вече си в леглото!

— Онези от „Лайънс К्लъб“ се задържаха доскоро в хотела. Реших, че ще е по-учтиво, ако остана до края на скапаното им мероприятие. А ти как се справи с оформлението на броя?

— Горедолу — Кейси предпазливо отхапа от кифличката и задъвка замислено. — Стигнах до под кривата круша.

— Защо, проблеми ли имаше?

— Оставаше ми много малко, за да свърша, когато внезапно се появи Алекс Маклийн и ме накара да спра и да си отида вкъщи. Каза, че днес ще ми помогне да завърша макета.

— Много мило от негова страна — отбеляза приятелката ѝ. — Но какво е търсил толкова късно в наборния цех?

— Точно тук е гвоздеят на програмата, както се казва — Кейси се огледа и като сниши глас, разказа на Британи обстоятелствата около среднощната случка. Разбира се, пропусна онези от тях, които биха могли да бъдат изтълкувани неправилно от нея.

— Така че — завърши тя — сега двамата с него ще оформим последните страници. Дано наистина повече ми помага, отколкото да ми пречи. Тъкмо изучих начина на работа на Рон, ако Алекс има друг стил. Нищо чудно да се объркам.

— Не се безпокой за това, Алекс Маклийн винаги знае какво прави — убедително заяви Британи.

— Откъде знаеш? Този град изглежда, е много по-малък, отколкото си го представях! — недоволно възкликна Кейси.

— Това няма нищо общо с мащабите на града, мила моя. По-скоро работата ми е сходна с тази на Алекс. Хотелиерите и представителите на масмедииите много често се срещат на пресконференции, а там си личи най-ясно кой е професионалист и кой — некадърник. Иначе не го познавам чак толкова добре, макар че се поздравяваме.

— Хей, Кейси, шефът ти върна ли се от пътуването си? — подвижна в този момент Смайли и се приближи, за да налее ново кафе в чашата ѝ.

— Велики Боже! — смая се тя. — И ти ли го познаваш?

— Разбира се. Познавам всички в този град, или поне всички, които имат някакво значение в обществото. При това Алекс се храни при мен най-малко три пъти седмично, освен когато не пътува. Много добър човек. Ще ми бъде мъчно, ако го разорят.

— Да го разорят ли? — едва не се задави с кифличката си Кейси. — Какво искаш да кажеш? Кой има интерес да го разори?

— Е, може да са само празни приказки, но преди няколко дена двама счетоводители висяха тук по на едно кафе цял час и плямпаха разни глупости. Единият твърдеше, че „Уикендър“ ще фалира до Коледа. Като дойде Алекс, всичко ще му разкажа. Не обичам да подслушвам клиентите си, но тези двамата говореха толкова високо, та се чуваше навсякъде. Отгоре на всичко не са от постоянните ми посетители, така че нямам никакви угризения.

Кейси беше толкова изненадана, че не знаеше какво да каже. Чувстваше се отвратително.

— Трудно ми е да повярвам, че Алекс има финансови затруднения — намеси се Британи. — „Уикендър“ е необикновено популярен тук. Убедена съм, че няма причини да се страхуваш за работата си...

— Не това ме притеснява — бързо каза Кейси. — Страхувам се за...

Млъкна изплашено, съзнавайки, че щеше да произнесе: „за Алекс“. Щеше да признае, че се тревожи за него, а не за себе си! Смутено продължи:

— Страхувам се за вестника. Той е много добър и ще е жалко, ако престане да излизай.

— Е-е-е, хайде сега — поклати глава барманът. — Защо се връзвате на приказките на двама самохвалковци? Няма начин да притежават достоверна информация, просто така си дърдорят, придават си важности. Уж че са наясно кой дърпа конците в този град. Ама какво става с морала и етиката в тая държава? От ден на ден светът става все по-ужасен.

Кейси мислено запрехвърля наум тревожните факти, с които разполагаше досега: помощник-редактор се бе опитал да саботира вестника; хора, свързани с финансовите кръгове, разпространяват на всеослушание твърдения, че Алекс Маклийн има парични затруднения — а това бе сигурен начин наистина да му ги създадат, защото кой ще тръгне тогава да рекламира във вестник, за който не се знае докога ще излиза? За никого не бе тайна, че рекламата е тази, която поддържа средствата за масова информация.

Не, тук имаше нещо фалшиво и тя щеше да открие какво е то.

— Смайли, разрешаваш ли ми да предам на Алекс това, което каза?

— Разбира се. Ако иска, нека дойде да му разкажа с подробности какво точно си говореха. Лесно мога да разбера кои са тези младоци. Вероятно скоро ще наминат пак.

— Благодаря ти — кимна му тя и се обърна към приятелката си. — Брит, имаш ли нещо против, ако пропусна днешната ни разходка? Искам да свърша по-навреме с оформлението на вестника, за да имам време да поговоря с Алекс за това, което научих току-що.

— О, не, разбира се — отвърна Британи и се усмихна закачливо. — Да не би да има и друга причина? Сега си спомням, че шефът ти е доста секси!

— Не мога да твърдя обратното.

— Виж ти, виж ти! Доколкото го познавам, той е очарователен, остроумен и чувствителен. Но има нещо в него, което ме плаши. Струва ми се, че под изисканата му външност бушува истински вулкан от демонична страст и не бих искала да съм наоколо, когато той изригне.

Кейси не отговори, довърши набързо кифличката и кафето, сбогува се с Британи и се отправи към къщи, за да се преоблече за работа. По пътя си мислеше, че не би имала нищо против да се намира покрай Алекс в мига, когато изригнаше вулкана от страст, за който говореше приятелката ѝ. Дори напротив — с радост би изпълнила ролята на катализатор!

Реши да се облече подчертано женствено. Извади от гардероба яркожълта копринена блуза и тясна черна пола, след кратко колебание се отказа от сutiен — в интерес на истината той не ѝ беше особено нужен, тъй като високите ѝ гърди бяха стегнати като на

осемнайсетгодишно момиче, макар да бе навършила вече тридесет и една. Все пак, за да не изглежда прекалено предизвикателна, наметна тънко пепитено сако. Обу най-елегантните си обувки с висок ток и остана доволна от това, което видя в голямото стенно огледало. Оставаше гримът, червилото — и ето, най-сетне беше готова да противопостави на привлекателния си шеф съответните равностойни доказателства за принадлежността си към нежния пол.

„Господи! — мина за миг през ума й. — Дали няма да си навлека усложнения, с които да не мога да се справя?“

Точно в седем часа Кейси вече седеше зад бюрото си в наборния цех с намерението да свърши макета до девет, когато щеше да дойде Алекс.

Той дойде в седем и пет.

— Имах неясното предчувствие, че трябва да слеза по-рано. Виждам, че не съм се излъгал.

Никога нямаше да й признае, че бе станал преди повече от два часа и се бе ослушвал кога ще скръцне външната врата. Още по-малко вероятно бе някой някога да разбере, че през нощта се бе промъкнал на пръсти до цеха, за да види дали случайно новият помощник-редактор не бе пренебрегнал заповедта му от предишната вечер.

— Мисля, че се разбрахме да не работите тук сама, Кейси — продължи колкото можеше по-строго.

— Добро утро, шефе — каза тя с пресъхнало гърло. — Вече не съм сама, както виждате.

— Вие сте непоправима — „и невероятно съблазнителна!“, добави мислено и неволно се разсмя. Испита почти болезнено желание да притисне силно до гърдите си това изящно гъвкаво тяло, което замайваше сетивата му и го превръщаше едва ли не в див звяр.

— Вижте какво, Кейси — започна той с подчертано назидателен тон, — ако някой ви нападне, докато работите тук долу извън работното време, аз не бих могъл да ви помогна. Едва ли ще чуя нещо, да не говорим за това, че през по-голямата част от времето изобщо не съм вкъщи. По-добре ме послушайте и спазвайте установеното работно време.

— Но кому е притрябвало да напада редакцията на „Уикендър“? Кейси се зарадва, че разговорът тръгна в желана от нея посока.

— Ами да кажем на същия, който се опита да саботира предишните броеве.

— Но защо трябва да го прави, по каква причина? И кой стои зад всичко това?

Алекс вдигна рамене и се отправи към кафе машината, която се намираше на по-малко от метър зад гърба ѝ.

— Не знам точно. Изглежда съм си създал доста врагове. Подозирам, че един от тях може да е собственикът на „Инглиш Бей“ — най-сериозният ми конкурент сред седмичните издания. Той е човек, който не подбира много-много средствата в борбата за надмощие.

— Всъщност, може би имате право. Знаете ли какво научих тази сутрин от съдържателя на „Стартинг Гейт“ — Смайли, бившия жокей, нали го познавате?

Тя се извърна с лице към него, кръстоса високо крака и като почукваше нервно с гумичката на молива по дланта си, подробно му разказа онова, което бе дочул Смайли. Докато я слушаше с нарастващо безпокойство, Алекс не можеше да откъсне поглед от фино оформените ѝ колена и от меката извивка на разголените бедра. Колкото и да изглеждаше странно в такъв момент да мисли за нещо друго, освен за надвисналата над вестника опасност, съзнанието му властно бе атакувано от възбуждащата представа за чувството, което щеше да изпита, ако плъзнеше дланта си по тях.

Прекара замислено пръсти през гъстата си черна коса.

— Значи, някой е пуснал слух, че съм финансово нестабилен — каза с нисък глас, произнасяйки отчетливо всяка сричка. — Предполагам, че трябва да се отнеса по-сериозно към тази мръсна кампания срещу „Уикендър“.

На Кейси ѝ се искаше да попита дали мълвата е вярна, но си помисли, че не е нейна работа. Както не беше нейна работа и да се протегне и да приглади разрошената му коса, или пък да изглади с върховете на пръстите си бръчката, врязала се около устата му.

— Съжалявам, че не направих кафе — опита се да разсее ефекта, от лошата новина, която му сервира. — Ако знаех, че ще слезете толкова рано, щях...

— Какво? — сепна се Алекс. — О, няма значение. Аз ще го направя.

И въпреки всичко, независимо от застрашителната вест за началото на клеветническа акция срещу него, най-много в момента го вълнуваше мисълта за възхитителните крака на Кейси и мамещия блясък в погледа ѝ. На всяка цена трябваше да се овладее.

Грабна каната и се отправи към вратата.

— Отивам за вода — каза с толкова напрегнат глас, че сам не повярва на ушите си. — Като се върна, ще сложа кафе, ще взема един стол, ще седна до вас и най-подробно ще ви осведомя за всички обстоятелства около сегашното състояние на вестника, докато работим над оформлението на броя.

— Наистина ли? Искам да кажа — наистина ли ще ми се доверите?

— И да не го направя, вие самата бързо ще схванете как стоят нещата. Имам нужда от съюзник и не знам защо съм убеден, че чудесно ще се справите с тази роля.

„Много добре, момчето ми — поздрави се той на път за умивалнята. — Ако поддържаш този приятелско делови тон, докато дойдат останалите, всичко ще бъде окей.“

Но предчувстваше, че никак няма да му е лесно да осъществи намерението си. Едва ли някой щеше да се появи преди девет. Налагаше се да прекара почти два часа насаме с Кейси, без да се поддаде на безумното си желание да я сграбчи в обятията си и да не мисли за нищо друго.

Кейси гледаше с невиждащ поглед страницата пред себе си. Някаква упоителна топлина се разнасяше по тялото ѝ, някакъв копнеж, какъвто никога не бе изпитвала досега. Удивително беше до каква степен я вълнуваше готовността на Алекс да ѝ окаже пълно доверие.

Въздъхна дълбоко и си даде тържествена клетва да му докаже, че го заслужава.

През следващите два часа Алекс ѝ даде много материал за размисъл, като само една малка част беше пряко свързана с проблемите на вестника.

„Каква парадоксална ситуация само!“ — мислеше си тя. Шефът ѝ я учеше на азбуката на издаването на регионален седмичник, а не можеше да се съсредоточи върху думите му! Не успяваше също така да следи всички подробности от разказа му за долните номера, устройвани от конкурентите му. Дори един от тях — собственикът на

„Газет“ — работеше умишлено на загуба, само и само да подбие цената на „Уикендър“. Мъчеха се да смъкнат тиража му, давайки по-голяма отстъпка на разпространителите. Обичайна практика бяха изфабрикуваните фалшиви писма, подписвани с взети безразборно от телефонния указател имена и адреси. Съдържанието на някои от тях беше такова, че би могло да се стигне до съдебни процеси, ако Алекс не бе постоянно нащрек и не проверяваше най-обстойно подателите.

Макар да бе силно впечатлена от всичко, което чуваше, Кейси се разсейваше поради близостта му.

Когато ѝ обясняваше основните технологични операции при издаването на вестника, тя се наслаждаваше само на звука на плътния му кадифен глас.

Когато с удивителна откровеност ѝ признаваше, че макар външно компанията му да процъфтява, е потънал до гуша в дългове, тя потъваше в ярката синева на очите му.

Като го наблюдаваше как умело разполага реклами на празните места, се любуваше на ръцете му, питайки се какво ли би почувствала ако я погали с тях.

Докато ѝ говореше, устните му я привличаха неудържимо, а откритата му усмивка я омайваше.

Парфюмът му, примесен с уханието на току-що излязъл от банята мъж, ѝ действаше почти хипнотично.

Всичко у Алекс я възбуждаше. Никога досега не бе изпитвала такова диво, необуздало желание. Преди около година се бе сгодила, но Доналд Гленуд нито за миг не успя да я накара да изгуби ума си. Нито веднъж не се почувства толкова близка с него, че да стане зависима и уязвима. Затова, когато развали годежа под претекст, че бъдещият ѝ съпруг е прекалено зает с блестящата си кариера в телевизията и не ѝ отделя достатъчно внимание, не можеше да се каже, че бе съкрушена. Доналд наистина беше прекрасен човек и тя бе убедена, че го обича. По онова време смяташе, че е готова да му се довери и да създаде семейство.

Но колкото повече приближаваше денят на сватбата, толкова по-големи страхове и съмнения я обземаха. Спомените от злополучния брак на майка ѝ я връщаха в едно безрадостно детство, лишено от бащина топлина и закрила. Представяше си как прекарва остатъка от

живота си в отчаяни и напразни усилия да угоди на мъж, който има невъзможни изисквания и чиито претенции не можеха да се задоволят.

Реши, че не може да приеме такъв живот. Доналд не прояви достатъчна настойчивост и се примири с волята ѝ. Разделиха се като добри приятели.

— Кейси! — изтръгна я от спомените гласът на Алекс. — Кейси!

— Да?

В погледа му се долавяше странна напрегнатост. Като че ли се колебаеше дали да не протегне ръка и да я притегли към себе си. Отвори уста, после пак я затвори. Най-накрая разтърси глава и каза:

— Нека ви покажа един ефикасен начин за разполагане на рекламните.

Тя въздъхна едва чуто и с готовност се наведе към макета. Съвсем друго бе очаквала да чуе. Но, в края на краищата, нали точно затова дойде в „Уикендър“, за да научи как се прави вестник?

Малко след девет в стаята нахлуха двете ѝ колежки. Те бяха самата противоположност: Марг — едра, закръглена и дръзка, а Сандра — дребна, слабичка и плаха. Единственото общо между тях беше, че приближаваха четиридесетте.

— Я гледай кой е дошъл да бачка при нас! — извика Марг с грубия си дрезгав глас и се ухили до уши.

— И то точно навреме — добави Сандра несигурно. — Много мило беше от страна на Кейси да се заеме с работата на Рон, но положително щеше да ѝ е много трудно сама.

Марг продължаваше да се смее, докато включваше компютъра си.

— Е, Алекс, стимулиращо е човек да те види как правиш нещо в редакцията, вместо да обикаляш непрекъснато страната!

„Значи така! — помисли си Кейси. — Такъв бил строгият шеф! Дори Сандра не се стеснява в негово присъствие!“

Къде остана тиранинът, началникът, който не търпи възражения? Или искаше да бъде такъв само за нея?

Наближаваше десет, когато Алекс стана, протегна се и се разкърши. Кейси остана със сведен поглед, стараяйки се да не забелязва тънкия кръст и мускулестите плещи издуващи тънката материя на ризата му.

— Мисля, че нататък можеш да се справиш и сама. Трябва да се обадя на няколко места — и като се приведе над ухото ѝ, добави тихо, така че само тя да го чуе. — Искам да се обадя в банката и да им кажа за слуха, който се е пуснал. Предпочитам да го чуят от мен, и същевременно ще ги предупредя да не се поддават на провокации. Може би ще успея чрез тях да разбере кой е източникът на тази мръсотия.

Кейси не можа да потисне неволния трепет, който пробяга по гръбнака ѝ, когато усети топлия му дъх по кожата си. Едва след секунди си даде сметка, че я бе заговорил на „ти“.

— Ще се справя, разбира се — отвърна малко нервно. — Обичам такива предизвикателства.

Той остана за миг неподвижен, опитвайки се да разбере дали трябва да схваща в думите ѝ някакъв намек. После тръсна глава, изкашля се и като я потупа окуражително по рамото, каза с равен тон:

— Само така, Кейси.

След това напусна стаята, пъхнал ръце в джобовете си.

За своя най-голяма изненада тя изведнъж се почувства странно изоставена и безпомощна.

[1] Смайли — Smiley (англ.) — усмивка — Бел.ред. ↑

III

В кабинета си Алекс със скоростта едва ли не на компютър прехвърляше папките в картотеката, съхраняваща личните досиета на служителите в компанията. Намери онази, която търсеше, и внимателно се зачете в съдържанието ѝ. Колкото повече четеше, толкова повече лицето му се издължаваше и гънките около устата му се връзваха по-дълбоко.

Отмести папката и се облегна назад на стола. Имаше чувството, че някой го е ритнал ненадейно в корема, без да има причина за това.

Стана рязко и се отправи към наборния цех.

Кейси тъкмо беше приключила с коректурите и в момента се вслушваше в болезнените сигнали на стомаха си, които ѝ напомняха, че приближава обяд, а не бе яла нищо друго, освен кифличката при Смайли. Когато видя Алекс, сърцето ѝ прескочи един удар, после заби в ускорен ритъм.

— Кейси, ела за малко в кабинета ми! — отривисто каза той и без да дочака отговор, се обърна и излезе.

Тя го последва, стараяйки се да не показва уплаха и да прикрие неприятното предчувствие, обхванало я при звука на гласа му. Повече от очевидно бе, че се е случило нещо лошо. Дали не беше свързано с известията, получени от банката? Мрачният му вид навеждаше на подобна мисъл, но защо ѝ се струваше, като че ли е ядосан по-скоро на нея? Беше разтревожена и едновременно с това радостта, тъй като той вероятно искаше отново да ѝ се довери.

— Какво има? — попита още с влизането си. Алекс стоеше до големия френски прозорец, загледан навън. Обърна се и я измери с пронизващ поглед:

— Ти ще ми кажеш.

— Нищо не разбирам!

— Бих искал да знам защо мис Кейси Макинтайър с тази автобиография — размаха той листите, които държеше в ръка — работи в моя вестник!

— Какво трябва да означава това? Да не би да намекваш, че автобиографията ми е фалшива? Това веднага може да се провери. Готова съм да платя междуградските разговори.

Тя се намръщи. Очевидно отново бе решил да се заяжда с нея. Но защо, по дяволите? Започна да се ядосва.

— Тъкмо напротив — сигурен съм, че Рон внимателно е проверил препоръките ти. Онова, което ме озадачава, е защо човек с твоята квалификация е дошъл да работи в едно сензационно неделно вестниче.

Тонът му беше по-скоро агресивен, отколкото извинителен.

— Това е ужасно несправедливо! — извика Кейси спонтанно. — „Уикендър“ не е сензационно вестниче, а сериозно издание, което много по-обективно от големите ежедневници разглежда парливите проблеми в региона!

— И все пак за мен е необяснимо защо един високоплатен щатен журналист, сътрудник на няколко от най-големите и престижни ежедневници на Изток, ще иска да работи за грошове в регионален седмичник!

— Не е вярно! Ти плащаш твърде добре за един регионален седмичник!

— За регионален седмичник може би да — повтори Алекс, прокарвайки ръка през косата си, — но тук пише, че миналата година си сключила контракт с правителството в качеството си на консултант при съставянето на комюникета, изявления и съобщения от страна на отговорните институции в централните масмедии. Ситуацията ми изглежда най-малкото алогична! Никой не изоставя такава кариера без основателна причина!

— Имам основателна причина — спокойно каза тя. — Обясних я на Рон, когато ме интервюира. Останах с впечатлението, че отговорът ми го задоволи. Но може би за теб няма да бъде достатъчно убедителна.

— Защо не опиташ? — предложи саркастично той.

Би приел всякакво обяснение — всичко, което би могло да възпре потока от въпроси, измъчващи предубеденото му съзнание. Нямахше да понесе факта, че тази жена, която безумно го привличаше и будеше неустойчив чувствен трепет, можеше да се окаже още един от неговите врагове. А снощи от пръв поглед й беше повярвал!

Кейси бавно поклати глава и каза отпаднало:

— Знаеш ли, Алекс, през последните пет часа се съсипах от работа, но ми беше приятно. Сега обаче съм само изморена и гладна и страшно много се изкушавам да ти кажа къде можеш да идеш — сещаш се, нали? Затова ти предлагам нещо, което ще е най-доброто и за двама ни: ще отида да си взема сандвич и чаша силен чай, а след това ще реша дали си заслужава да се разправам с теб, опитвайки се да спечеля доверието ти, или веднага да напусна и да си потърся място, където няма постоянно да ме подозират в какви ли не простъпки.

След тези думи излезе и тръшна силно вратата.

— Много сме чувствителни! — долетя зад гърба ѝ, но тя не се обърна.

С горчивина си помисли, че работата ѝ в „Уикендър“ беше приключила. Не беше в състояние повече да удържа напиралците сълзи и ги остави да текат по бузите ѝ. Фактът, че все още можеше да плаче, я разтърси.

Животът отдавна я беше научил, че плачът е безполезен и унизителен. Никога досега не си бе позволявала да се разплаче за нещо, свързано с работата ѝ, макар че неведнъж ѝ се бе налагало да води битки — невинаги успешни — с най-подлите, дебелокожи и жестоки темерути във вестникарския бранш. Даде си ясна сметка, че слабостта ѝ е причинена не от евентуалната загуба на работното място, а от много по-дълбоки, лични съображения.

Трябваше на всяка цена да изхвърли незабавно Алекс Маклийн от съзнанието си.

Алекс чуваше тракането на токчетата ѝ по коридора, чу как се отвори външната врата, как след това безшумно се затвори. Възхити се на самообладанието ѝ, а веднага след това го налегнаха угризения.

Защо се бе нахвърлил така грубо върху нея? В какво всъщност я подозираше? Не беше ли смешно от негова страна да реагира толкова първосигнално? Та нали, ако беше внедрена умишлено сред персонала му, щеше да представи много по-невинна автобиография?

И най-важното — можеха ли тези прекрасни очи да лъжат хладнокръвно?

Грабна сакото си и се втурна след нея.

Настигна я на втората пресечка и я хвана за ръка. Изненадана, тя се извъртя и замахна към лицето му с праметнатата си през рамо

дамска чантичка. Ако не беше бързият му рефлекс, ударът щеше да бъде доста болезнен.

— О, Господи, пак ли ти?! — изохка Кейси, когато го разпозна. — Помислих, че е някой джебчия. Съжалявам.

— Аз съм този, който трябва да съжалява. Заслужавам да ме удариш — усмихна се несигурно той. — Съжалявам, че се държах толкова неуместно. Съжалявам, че не ти казах колко съм ти благодарен за извършената професионално работа по приключването на утрешния брой. Съжалявам, че бях груб снощи, и че... — „не те целунах“, добави мислено. Пое си дъх и продължи. — Не мога да те упрекна, ако решиш да напуснеш, но те моля да не го нравиш. Моля те да ми простиш и да започнем отново.

Тя въздъхна облекчено! Всъщност, изобщо не беше сигурна дали има за какво да му прощава. Алекс изживяваше много труден период и никак не беше чудно, че не можеше категорично да различи враговете от приятелите си. А и тя не бе го улеснила много.

Подвоуми се какво да каже. С всяка изминала минута се убеждаваше колко уязвима бе станала от този мъж. Просто парадоксално! Не беше изживявала такова нещо, и я плашеше малко. И въпреки това не помнеше някога да се е чувствала толкова много истинска жена... Още от първия миг, в който погледна в бездънните му сини очи и почувства магнетизма на допира му. Страхуваше ли се да не се опари?

— Виждам, че се колебаеш — промълви той. Пое си дълбоко дъх и реши да заложи на чувството ѝ за хумор. — Не мислиш ли, че няма да е честно, ако напуснеш точно сега, когато човекът, взел те на работа, е болен и разчита ти да го заместиш? Не забравяй, че работиш за Рон! Аз съм просто един издател — временен натрапник, нахлул в редакцията, за да си придаде важност. Скоро пак ще изчезна някъде из страната.

Кейси се засмя.

— Точно така, Алекс, ти си просто един издател и нищо повече!

— Тогава нека да обядваме заедно и да се опитаме поне един час да не се караме.

— Това заповед ли е? — подразни го тя.

— Не, Кейси, не е — поклати сериозно глава. — Това е покана.

— В такъв случай с удоволствие ще я приема... шефе! Алекс се престори, че не е чул последната дума, но усети как от плещите му се смъкна огромен товар.

Беше почти сигурна, че той ще поиска да отидат в „Стартинг Гейт“, за да научи повече подробности от Смайли около слуха за мнимия си фалит, но остана приятно изненадана, когато ѝ предложи ресторанчето на открито в Стенли парк.

— Има лек ветрец, но денят е доста приятен и не си заслужава да го пропилеем в някой задимен салон — каза Алекс с почти младежки ентузиазъм, когато отново тръгнаха. — Можем да избираме между мексиканска и гръцка кухня, риба с пържени картофи по английски, италианска и северноамериканска храна. Какво ще кажеш?

— Мисля, че идеята за пикник е чудесна, а що се отнася до храната — оставям на теб да избереш. Не съм особено придирчива.

За пореден път се удиви от внезапната промяна в настроението му. Може би Британи имаше право да твърди, че в него дреме истински вулкан от спотаени чувства.

Спряха се на италиански кюфтета от малкото заведение с надпис „Домашна кухня“, взеха пакета с храна и прекосиха парка, за да се настанят на една маса, кацнала високо сред — издигнатата морава, откъдето се откриваше широк панорамен изглед към залива и пурпурната мъглявина, обвила очертанията на планинските върхове на хоризонта от запад.

Мястото беше спокойно и идилично, разположено далеч от оживените централни алеи на парка. На поляната зад тях няколко души играеха фризби, от време на време тишината беше прорязвана от отделни изсвирвания откъм близкото негърско гето, а стържещите звуци на ролкови кънки се смесваха със смеховете на минаващи тийнейджъри. Кейси имаше чувството, че времето тук е забавило хода си. Отдавна не бе обръщала внимание на успокояващия полъх на вятъра, галещ косите и златистия мъх по кожата ѝ, на слънчевата топлина, проникваща благотворно във всяка фибра на тялото ѝ, на упойващия аромат на вечнозелените дървета и многобройните цветя. Всичко тук беше някак по-различно. Дори пикантните кюфтета и доматения сос в прясното хлебче бяха много по-вкусни, а колите — много по-освежаващи от всеки друг път.

Почувства се готова да говори за себе си на този нов, непознат за нея досега Алекс, и направо започна:

— Вярно е, че можех да започна работа в което и да било престижно издание във Ванкувър. Още с пристигането си отхвърлих едно подобно предложение. Това, което не е по вкуса ми, е обемът на големите вестници, техният безучастен тон. През цялото време, докато работех за тях на Изток, имах натрапчивото усещане, че... че не върша нищо кой знае колко важно.

— Значи си започнала журналистическата си кариера, надявайки се, че ще можеш да промениш света — засмя се той. — А после си открила, че дори и най-разтърсващата, най-прочувствената новина не е състояние да раздвижи блатото от заспали съвести.

Тя го погледна с признателност, тъй като усети, че я разбира напълно. Сега вече наистина можеше да му се допери.

— Насочих се към по-малките седмичници, защото очаквах, че там проблемите ще бъдат разглеждани по-подробно и с нужното внимание предвид удължения срок за подготовката им. Надявах се, че един истински журналист би имал по-широко поле за изява там. Но се оказа, че голяма част от тях са просто наръчници за пазаруване.

Спря за момент, защото приближаваше до най-важната част от разказа си. Запита се как ли ще реагира той.

— Затова реших да започна издаването на мой собствен вестник. Не ме интересува колко малък ще бъде, стига да мога да пиша за истински значимите неща. Получих малко наследство след смъртта на баба ми, спестих една солидна сума от позорно скъпия правителствен контракт, заради когото продадох душата си миналата година, и се заех да осъществя намерението си. Имам съвсем слаба представа за това, как се прави седмичник, поради което трябваше да събера личен опит. Не можех да повярвам на късмета си, че попаднах на един от най-добрите в страната.

Алекс отметна глава назад и избухна в смях.

Тя го изгледа враждебно. Нима му изглеждаше толкова смешна амбицията ѝ да прави честна журналистика? Готова беше да го намрази.

— Как може да съм бил толкова сляп, че да не се досетя! Нека и аз ти кажа няколко думи за себе си, Кейси. Бях репортер в популярен всекидневник, после завеждащ отдел, накрая редактор. Непрекъснато

имах чувството, че съм просто едно малко винтче в добре смазана, огромна и безразлична машина, чиято функция с нищо не може да повлияе на всеобщата инерция. Бях никой. Напуснах и отидох в малък седмичник, за да науча как се прави вестник. Звучи познато, нали? Трябваше да разпозная схемата, когато я срещна отново, но за мой срам нищо такова не ми мина през ума, докато четях автобиографията ти.

Започна да събира остатъците от обяда в книжния пакет, след което го изхвърли в най-близкото кошче за смет. Когато се върна, продължи:

— Малко е да се каже, че се срамувам от мнителността си. Направо съм отвратен. Пропуснах очебийната истина, защото търсех скрития мотив.

Погледна я замислено.

— Сигурна ли си, че искаше да се занимаващо такава работа? Чувстваш ли се в състояние да посрещнеш всички предизвикателства? Погледни само как ми се отразяват на мен. Станал съм невъзможен.

Тя бавно кимна.

— Да си призная, от известно време ме обхващат все по-силни съмнения, че ще се справя. Не ме плаши професионалната страна на въпроса, нито многото работа и постоянното напрежение. Но е страшно, като си помислиш от колко страни можеш да бъдеш атакуван, и особено по непочтен начин, както правят това сега някои с „Уикендър“. Как може да не се отрази на всекиго? Но ти поне си доказал, че си почтен, и можеш да се гордееш с нещата, които си направил за Уест Енд. Дори фактът, че си си спечелил могъщи врагове, говори, че се заемаш с важни и значими проблеми.

— Моля се само да успея да се задържа на гребена на вълната — отвърна той, поглеждайки часовника си. — Непрекъснато съществува опасността да бъда пометен, именно защото не търся лесна печалба. По-добре да се връщам в редакцията, преди някой да ме е нападнал, докато си говорим тъй сладко! — опита се да обърне на шега разговора и се изправи.

— Аз също трябва да се връщам на работното си място — надигна се Кейси.

— Но защо? Ти си свърши работата за тази седмица. В петък на обяд всеки гледа да изчезне, за да компенсира часовете допълнителна

работа през седмицата.

— А ти правиш ли го?

— Е, при мен е друго. Това е моята компания, моят вестник, аз съм длъжен да му служа по всяко време.

— А Рон прави ли го?

— Той пък е отговорният редактор. Един ден, когато се стабилизираме финансово, Рон Кътлър ще бъде вицепрезидент на „Пасифик Нортвест Пъбликейшънс“ и затова трябва да набира точки пред шефа — ухили се Алекс.

В очите на Кейси блесна победоносно пламъче.

— А не замествам ли аз Рон, когато го няма?

— Още не знам със сигурност — тихо отвърна той. — Ще го замествах ли наистина? Ще останеш ли в „Уикендър“ въпреки тираничния му, невъзпитан и досаден издател?

Тя леко се приведе напред, трогната от умолителното изражение на лицето му, и протегна ръка:

— Да, ако този издател все още иска да ме задържи...

Внезапно токчето ѝ потъна в меката трева и Кейси залитна застрашително. Със светкавично движение Алекс я хвана за раменете и я задържа. Гърдите ѝ се опряха на неговите, тя инстинктивно обви ръце около шията му, за да запази равновесие. Тъмните ѝ искрящи очи се взряха отблизо в неговите и запалиха в тях буйни огньове. Той с мъка преглътна и облиза пресъхналите си неочаквано устни. Съзнанието му се замъгли. Лекият, едва доловим парфюм на Кейси го опияняваше, устните ѝ го мамеха, кожата ѝ го зовеше неудържимо...

Овладея се с върховно напрежение. Нямахше право да постъпва така. Поне засега. Не можеше да ѝ предложи нищо, освен краткотрайна любовна връзка. За друго не беше готов. Все още не.

— Знаеш ли какво — усмихна се пресилено, — сега ми хрумва, че ако те оставя в „Уикендър“, си вкарвам автогол. Ще си подготвя един потенциален конкурент.

— Няма да е фатално за оцеляването ти — влезе в тона му Кейси, отдръпвайки се с нежелание от него. Единственото нещо, което искаше в този момент, беше да бъде с него, да се остави изцяло във властта на могъщата мъжественост, излъчваща се от цялото му същество. — Не съм толкова глупава, та да започна да конкурирам издание на Алекс Маклийн!

В същото време си мислеше какво ли би станало, ако сама прояви инициатива и го целуне?

— Къде смяташ да го издаваш? — попита той напрегнато.

Ставаше му все по-трудно да се владее, макар и да се бе отдръпнал на безопасно разстояние от омайния аромат на жадуваното тяло. Мекото очарование на стихналата природа наоколо само подсилваше болезнения му копнеж да я задуши в прегръдките си. Вървяха бавно по тревата към изхода на парка, той — с ръце в джобове, тя — мачкайки нервно краищата на чантичката си.

— В някое градче тук наблизо — разсеяно отвърна Кейси. — Ти покриваш целия Ванкувър, а и не би било лоялно. Обичам океана, затова ще се установя някъде по крайбрежието. А може и да се върна на Изток.

— Така ли? — Алекс усети притреперване под диафрагмата си. — Виж сега, не мисля, че задоволявам изцяло пазара в областта. Определено има място за една конструктивна конкуренция. Решила ли си кога ще започнеш?

— О, има още доста да уча — дали само така й се стори, или наистина долови в гласа му леко безпокойство? Сигурна беше, че то не е продиктувано от опасения във връзка с тяхното евентуално съперничество. — Няма толкова бързо да се отървеш от мен!

— Аз прекарах цяла година във вестника, където усвоявах занаята — със задоволство отбеляза той.

— Предполагам, че и на мен ще ми е необходима поне година, преди да започна. Финансовият риск също не е без значение, затова трябва да съм напълно подготвена. По-скоро се питам дали ще е честно да те използвам по този начин?

„Използвай ме! — възкликна вътрешно той. — Използвай ме, както и колкото искаш!“ Вместо това каза:

— Тъкмо обратното! Да имам човек от твоята класа в екипа си, е все едно да разполагам с тайно оръжие, което може да ми помогне в трудни ситуации. Освен това — как бих могъл да те обвинявам за нещо, което самият аз съм извършил? На времето изпитвах същите съмнения и ги споделих с работодателя си. Той ме увери, че няма нищо непочтено в това. Напълно съм съгласен с него, макар сега да съм от другата страна на масата.

„А наистина ли си откровен? Не искаш ли чисто и просто по-дълго да я виждаш до себе си, да разговаряш с нея, да се опиваш от нейната притегателна женственост, съзнавайки, че все пак накрая ще трябва да ѝ кажеш довиждане, независимо от твоите или нейните чувства?“

— Всъщност, на теб поне ще ти е спестена една допълнителна трудност, която аз трябваше да преодолявам.

— Така ли? И каква е тя?

— Една амбициозна съпруга, която смяташе, че да напусна добре платената си престижна работа заради чиракуване в едно никому неизвестно провинциално вестниче е връх на безотговорността и престъпление спрямо семейството и брака ни.

Сърцето на Кейси замря, не — спря напълно. Коленете ѝ омекнаха, и тя просто не можеше да си обясни как изобщо все още е в състояние да се движи.

Сега поне вече ѝ беше ясно защо Алекс не правеше първата крачка към една близост, желанието, за която у нея не би могло да не бъде забелязано.

IV

— Предполагам, жена ти вече се е убедила, че да основеш своя собствена верига от вестници не е проява на безотговорност — успя да произнесе с усилие.

Все още не можеше да се отърси от внезапния шок при това негово съобщение. Нито за миг не си бе помисляла, че Алекс може да е женен. Не забеляза въпросителния му поглед и продължи малко по-уверено:

— В края на краищата, дори и да имаш някакви проблеми в момента, безспорен е фактът, че си успял.

Гласът ѝ все пак леко трепереше, а в погледа ѝ Алекс забеляза болка и разочарование. Съжали, че бе изтървал неуместната реплика за брака си. Късно се сети, че тя сигурно не знаеше за развода му, който бе предмет на разисквания в цял Ванкувър месеци наред.

— Нямам представа какво мисли за това бившата ми съпруга — натърти умишлено. — Бет се омъжи повторно и сега живее в Калифорния.

По лицето на Кейси се изписа облекчение, примесено със съчувствие.

— Бракът ти се е разпаднал, защото си искал да основеш свой собствен вестник?

— О, не, разбира се. Разпадна се, главно защото никога не трябваше да бъде сключван. Беше голяма грешка от страна и на двамата ни. Всеки е виждал в другия онова, което е искал да види, а не това, което е в действителност. А да си призная, и аз не се оказах добър съпруг. Имам склонност да мисля и действам така, като че ли съм сам, а не с друг човек, чието мнение може да има някаква стойност.

Тя тихо се засмя.

— Много добре разбирам какво искаш да кажеш.

— Защо, и ти ли си преживяла подобно нещо?

— Самата аз съм такава. Имала съм по-голям късмет от тебе, защото го осъзнах, преди да се стигне до олтара.

Разказа му набързо за годежа си с Доналд Гленуд.

— Не знам, Алекс, може би независимостта и запазването на индивидуалността са рисковете на професията ни. Вероятно ябълката на раздора между теб и жена ти е била невъзможността ти да се откъснеш от ежечасния, ежеминутен вихрен бяг подир събитията, денонощното напрежение и неспирния калейдоскоп от дати, срокове и срещи, докато в същото време тя се е притеснявала, че закъсняваш за вечеря, за уговорен прием или посещение на театър, концерт... Просто не си имал време за нормален семеен живот.

Той на свой ред се усмихна. Кейси точно бе назовала нещата, които бяха типични в такива случаи. Но имаше и още нещо, което сега не искаше да коментира.

— Така е, работата винаги е била на първо място в живота ми. Но, както и да е, отворих тази тема не за друго, а за да ти кажа, че когато започвах, жена ми беше твърдо против и се наложи да изчакам развода. Тогава останах без всякакви средства и трябваше да стартирам от абсолютната нула. При теб ще е по-различно:

Тя долови известно противоречие в думите му. Все пак той беше се съобразил с нежеланието на съпругата си и докато е бил с нея, не е поставил собствените си амбиции над всичко.

Реши, че е време да смени темата.

— Я виж, не е ли това оня кедър, за който писа многократно вестникът?

— Да, той е.

— Виждаш ли, ето един случай, в който успя да спасиш вековно дърво от унищожение и да докажеш, че журналистиката не е само лов на сензации и тъпи реклами!

— Не го спасих аз, а разтревожените граждани. При това постигнаха много повече от обикновен хуманен акт — те протестираха срещу строителната компания и служителите в кметството, които бяха допуснали нарушаване на законите за териториално устройство.

— Става дума за компанията на Доусън, нали? Същата, за която твърдиш, че трябва да бъде разследвана от съда заради подкупите, които раздава щедро наляво-надясно.

Алекс кимна утвърдително, леко развеселен.

— Вижда се, че старателно си се подготвяла за работата си в „Уикендър“. Последната ни кампания срещу Доусън беше преди около

месец, преди още да постъпиш при нас.

Кейси вдигна рамене.

— Дойдох точно навреме, за да прочета за демонстрациите, отразени от всички местни вестници. Открих, че именно редакционните статии на „Уикендър“ са възбудили обществения интерес и се запознах по-подробно с тях. Всъщност кой ги написа?

— Аз — засмя се той. — Естествено, предположила си, че са на Рон.

— Да, така е. Не съм допускала, че си пишещ издател.

— Поне ми се иска да бъда такъв — измърмори Алекс, полагайки усилия да задържи ръцете си в джобовете, вместо да се пресегне и да вземе в длани красивото ѝ лице, за да опита вкуса на съблазнителните устни.

Бяха се приближили до една строителна площадка и спряха да погледнат как върви работата.

— Струва ми се, че спокойно можеш да причислиш Доусън сред най-заклетите си врагове — отбеляза Кейси като си спомни острия тон на статиите. — Дори се чудя как така коленете ти са още здрави.

— Ако си губех времето да се притеснявам за коленете си, трябваше да си избира друга професия. Хайде да тръгваме.

Но беше закъснял с предложението си. В същия ми откъм площадката долетя басов мъжки глас, натезал от зле прикривана заплаха:

— Я виж кой е дошъл да ни посети под любимото си дърво!

Гласът принадлежеше на Вик Лъндстром, ръководител на групата строителни работници от компанията на Доусън. Едър, мускулест и с неприятно изражение на лицето, той стоеше до една маса с разтворени върху нея чертежи. Не изглеждаше по-благоразположен от последния път, когато Алекс го бе видял — деня на обществения протест срещу компанията, принудил булдозерите да спра работа за известно време.

Вик затисна с голям камък чертежите да не се разлетят от вятъра и се отправи към тях.

— Ще те помоля сега да си тръгнеш или да се върне в редакцията — прошепна тихо Алекс на Кейси. — След минутка и аз идвам.

— Защо? Какво има? — попита тя, като се намръщи при вида на още двама здравеняци, присъединили се по пътя към бригадира си. — Не ми изглеждат като комисии, която ще ти присъди награда за приноса в опазването и околната среда.

— Казах да тръгваш! Веднага!

Стресната от резкия му тон, тя отстъпи две крачки назад.

— Какво търсиш по тези места, Маклийн? — запита Лъндстром, като се спря на няколко крачки от него, широко разкрачен, с втъкнати в колана палци. — Още неприятности ли искаш да създаваш? Достатъчно мръсен номер ни погоди вече, приятелче. Спъваш работата ни.

— Защо обвиняваш мен. Вик? На теб и на хората ти се плаща на час. Какво ви притеснява, ако забавянето означава да си свършите работата както трябва? Нищо не губите.

— Чувал ли си някога за премия за предсрочно свършена работа? Скъпо ни струваш ти досега, а ако проектите на Доусън се забавят, ще ни струваш още по-скъпо, момчето ми!

— Съжалявам, приятелче — отвърна саркастично Алекс, — но докато Джими Доусън продължава да печели милионите си, нарушавайки в бързината правилата и нормите за строителство, а и ред други неща, ще правя всичко възможно да ви струвам скъпо. Мисля, че за вас ще бъде по-добре, ако отидете да работите за някой почтен инвеститор. Има ли обект на Доусън, с който да се гордеете? Докога ще търпите да получавате заповеди от един мошеник?

Очите на Лъндстром пламнаха от ярост.

— Искаш ли да знаеш какви са последните заповеди на Доусън? — озъби се той. — Джими каза да ти прекроя физиономията, ако се мернеш наоколо, и тази идея все повече ми харесва.

Тримата бавно пристъпиха напред, хилейки се многозначително, сякаш вече предчувстваха удоволствието от хрущането на някое и друго счупено ребро. Алекс остана външно спокоен, но вътрешно се стегна и се приготви за неизбежната схватка. Молеше се само Кейси да се е отдалечила достатъчно, за да не стане свидетел на неприятната сцена.

— Хей, момчета! — прозвуча в този момент тъничкият ѝ глас.

Четиримата спонтанно се извърнаха в посоката, откъдето дойде той. Кейси бе застанала до масата с чертежите и с любопитство ги

оглеждаше. Приличаше на внезапно изникнала горска нимфа с дългите си руси къдрици, развявани на вятъра във всички посоки.

— Махнете се веднага оттам, госпожо! — изрева разгневен Лъндстром.

— Исках само да видя този камък, който използвате за тежест. Толкова е необикновен — огромен, назъбен... сигурно е много тежък?

И като им хвърли една очарователно невинна усмивка, взе камъка и отстъпи от масата.

— Ей! — извика бригадирът. — Остави го на мястото му!

— О, Господи, толкова съжалявам! — възкликна девойката, защото в същото това време вятърът вдигна листите и ги запокити към дълбокия земен изкоп зад нея. — Какво направих! Дано не е нещо важно.

Алекс трепна при залпа от псувни и заплахи, който процепи въздуха. Тримата здравеняци се втурнаха след разпилените чертежи.

Кейси се приближи бързо, усмихвайки се доволно.

— По-добре да се измъквате отгук, шефе. Струва ми се, че тези юнаци ще са малко пораздразнени, когато се върнат.

— Те ли ще бъдат раздразнени? Трябва да видиш мен, когато се ядосам! А по всичко личи, че точно това ще се случи!

Грабна я за ръка и я повлече нататък по улицата. Преди още да бяха достигнали сградата на редакцията, беше вече й изредил всички упреци и обвинения, които му хрумнаха. Заяви й, че е една наивна нещастница, която си пъха носа, където не й е работа; че не е свикнал да бъде спасяван от жени в подобни ситуации, в които мъжът залага на карта честта и достойнството си, и че ще й бъде много задължен, ако занапред изпълнява само онези нареждания, които изрично й дава той. Все пак накрая призна, че й е много благодарен, защото е предотвратила един грозен побой.

— Но повече да не се повтаря!

Тя го изслуша мълчаливо, подсмивайки се. Когато влязоха в преддверието, чува шума от прахосмукачките. Явно работният ден тук бе приключил и всички си бяха отишли.

Но Алекс все още не беше приключил с помощник-редактора на вестника си. Задърпа я след себе си към стълбите за втория етаж.

Кейси разбра, че я води в апартамента си, но не се възпротиви. Любопитна беше да види как живее той. След всичко, което й бе

разкрил за себе си, не смееше да се надява на нещо друго.

Спряха се в средата на всекидневната. Тя не бързаше да изтегли ръката си от неговата. Пред погледа ѝ се мярнаха някакви мебели, които стояха някак еkleктично събрани един до друг — обикновен диван, тапициран в туид, две кресла в кафяво кадифе, тоалетка и маса от орехово дърво, два различни по вид лампиона — всичко тук говореше, че първоначалното стилно обзавеждане е било разделено, като по-цялостната част от ансамбъла е изнесена от напусналия партньор в брака, и после са добавяни отделни предмети според нуждата от тях. Очевидно имуществото на Алекс бе претърпяло значителни сътресения. Кой знае защо Кейси си втълпи, че трябва да застане на негова страна. Всъщност нямаше никакво друго основание, освен това, че го харесваше. Беше ли достатъчно обективна?

„По дяволите, че кой ли ме пита?“ — укори се мислено.

— Вик и момчетата му не ни последваха — каза на глас.

— Не съм и очаквал да го направят — отсече решително той. — Тези тъпацы само се перчеха, но не им достига смелост да хукнат през целия Уест Енд подире ни.

— Тогава защо бързахме толкова? — подразни го тя. — И защо продължаваш да нервничиш и да ми крещиш?

— Не крещя — сниши глас Алекс. — Дори не съм повишавал тон нито веднъж.

— На мен пък ми се стори тъкмо обратното.

Той се намръщи.

— Кейси, действително ли не си даваш сметка какво направи? Не ти ли минава през ума, че точно в този момент Вик Лъндстром крои планове как да ти извие хубавото вратле следващия път, когато те зърне?

— Разбира се, че ми минава — изкушаваше се да се пошегува за това, че по заобиколен начин ѝ правеше комплимент за външността, но реши, че няма да оцени хумора ѝ. — Не съм толкова глупава, колкото може би ти се струва. Но ако си очаквал, че ще хукна да се крия, когато имаше всички изгледи да те направят на кайма, значи досега си се движил само в компанията на страхливци. Дали ти харесва, или не, но аз също вече участвам в играта, шефе!

— Игра ли! — извика Алекс. — Нима мислиш, че е игра да направиш за смях едно страшилище като Вик Лъндстром пред хората

му? Той не си поплюва, Кейси!

— Сигурна съм, че е така. Но аз обичам мъжките спортове, там винаги знаеш как ще постъпи противникът ти.

— Не и когато се казва Джими Доусън. Най-малкото, което можеш да очакваш от него, е да бъдеш направен на пихтия от горилите му.

— Ако не греша, ти си този, който пръв се заеде с него. Освен това не те видях да отстъпваш пред тях.

— При мен е по-различно. Доусън е истинско проклятие за града. За мен Ванкувър не е място за временно пребиваване. Аз съм израснал тук и тук възнамерявам да остана. Да изгоня Доусън е мой проблем, не твой. Затова стой настрана. Това е заповед.

Кейси упорито поклати глава.

— Съжалявам шефе. Докато съм в твоя екип, твоите проблеми са и мои проблеми, твоите битки са и мои битки.

Изречението на Алекс стана заплашително, жилите на врата му се издуха.

— Ей, шефе — продължи тя с дяволита усмивка, — знаеш ли, че си много красив, когато се ядосаш?

Той се взря изумен в нея. Кейси се почувства като хипнотизирана. Стори й се, че чува вулканичен тътен дълбоко в тялото му и изтръпна. Значи беше успяла да го предизвика, беше прекрачила опасната граница. Затаи дъх в сладостно очакване.

Алекс изведнъж избухна в неудържим смях. Притегли я грубо към себе си и я притисна толкова плътно, че тя едва можеше да диша.

— Какво да правя с теб? — попита, когато спря да се смее. — Да те уволня за твое добро ли?

Тя отметна глава и му се усмихна.

— Ако го направиш, ще се заема със случая Доусън като журналист на свободна практика. Май че ще излезе по-комплициран, отколкото си го представях.

— Искаш да кажеш, че за да не допусна да воюваш сама с такива като Лъндстром, трябва да те задържа в екипа си, където бих могъл донякъде да те контролирам?

— Така изглежда.

Алекс въздъхна и я загледа изпитателно. След малко продължи с пресипнал шепот:

— Странни изненади предлага понякога животът, нали? До вчера изобщо не подозирах за съществуването ти, а сега... „Моите проблеми са и твои проблеми, моите битки са и твои битки...“ Това е най-приятното нещо, което някой някога ми е казал.

Сведе глава към лицето ѝ. Кейси притвори очи и му подаде устните си. Зарови пръсти в тъмната му гъста коса. Отначало плаха, целувката им постепенно се изпълни с нежна взаимна настойчивост. Меките ѝ устни почувстваха тръпчивата топлина на неговите и тя ги разтвори, за да го допусне по-дълбоко и по-интимно в себе си. Цяла вселена от удоволствия като че ли отведнъж се откри пред нея. Алекс ѝ действаше като омайно тежко вино, наситено с възбуждащия аромат на дискретен мъжки парфюм. Ръцете му, излъчващи сила и огън, се движеха по гърба ѝ и моделираха сякаш всяка нейна форма и извивка. Когато той притисна с длан основата на гръбнака ѝ към тялото си, тя усети пулсиращия белег на желанието му и всичко в нея се превърна в течен живак. Ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите като грохот на морски прибой, през който чуваше тихите му стонове. Инстинктивно долепи бедрата си към неговите и отвърна пламенно на повика му.

Алекс вдигна ръце и започна да разкопчава блузата ѝ, търсейки отдолу покритата с дантели гърд. Изгарящата нежност на устата му, изпиваща нейната, премина в неудържима настойчивост. Пръстите му напипаха набъбналите зърна, очертани ясно под ефирната материя, и стръвно ги замачкаха. Наведе се и обсипа с парещи целувки шията и гърдите ѝ.

Вълни на блажено опиянение я заливаха, тя стенеше в любовен захлас, от очите ѝ бликнаха сълзи на несдържана страст и потекоха по бузите ѝ.

— О, Алекс, не издържам повече!... — изхлипа задавено. — Моля те... О, Господи, какво става с мен!... Моля те, не издържам!...

Устните му пропълзяха нагоре по шията, към брадичката, и тогава той усети соления вкус на сълзите ѝ. Шокиран, рязко се отдръпна назад и я загледа с широко отворени очи. После си пое дълбоко дъх и започна да закопчава блузата ѝ.

Кейси отпусна ръце до тялото си в няма изненада.

— Това надминава всички егоистични идиотски номера, които съм правил през живота си — каза Алекс с прегракнал глас. Изтри с длан сълзите от страните ѝ и промърмори: — Сега ще те заведа у вас.

Тя разбра, че погрешно е изтълкувал реакцията ѝ.

— Аз... не исках да спираш, Алекс! Беше толкова... толкова хубаво!

— Знам, Кейси. Точно затова спрях.

За миг остана напълно обърквана, докато проумее смисъла на казаното. Никой солиден мъж не се втурваше през глава в безразсъдно приключение с жени, които приемаха тези неща твърде сериозно. А Алекс уважаваше и себе си, и нея. Не искаше да ѝ причини болка, ако не бе готов за по-дълбока връзка.

„Много мило от негова страна“ — каза си с горчивина и се огледа за чантата си.

— Не желая да ме изпращаш и този път няма да отстъпя!

Алекс се опита да възрази, но тя вдигна ръка да го спре.

— Ако се притесняваш за Вик и момчетата му, няма нужда. Пътят ми не минава през строителната площадка. Искам по-бързо да остана насаме със себе си.

— Разбирам — отрони той, мразейки се заради болката, изплувала в погледа ѝ. — Ще се видим в понеделник, нали?

Кейси се обърна от вратата и се опита, да се усмихне.

— Надявам се, макар че повечето време няма да съм в редакцията. Както знаеш, работата ми е по-скоро на репортер, отколкото на редактор. Ще обикалям града в търсене на интересни истории. Обработвам материала на домашния си компютър, така че рядко идвам насам. Освен ако заболяването на Рон не продължи по-дълго...

— Само ми обещавай да се пазиш по време на обиколката си! — помоли Алекс с отпаднал глас.

— Не се тревожи за мен, шефе! — отвърна с пресилена бодрост. — Отдавна съм свикнала да се оправям сама.

„Само не и в ситуации като тази!“ — добави мислено, затваряйки безшумно вратата. Заслиза бързо по стълбите. Досегашният ѝ опит с мъжете не я беше изправял пред подобно изпитание и се страхуваше, че се бе държала като глупачка.

Алекс остана на мястото си, вперил поглед в затворената врата. Бореше се с желанието да я последва. Целият трепереше от възбуда. Стисна юмруци и му се прииска да се заблъска с тях по главата. Нямахше никакво извинение за това, което беше направил. Бе проявил

слабост, поддавайки се на желанието си, независимо от признаците на пробудената у нея страст. Винаги досега беше съумявал да се владее в такива случаи. Какво му ставаше днес?

Не се съмняваше, че Кейси остана изненадана от силата на собствената си невъздържаност. Доколкото я беше опознал, не приличаше на жена, която би се отдала лесно, но затова пък решише ли да го направи — щеше да бъде щедро и без задръжки.

Спомни си времето, когато самият той беше така открит и доверчив, когато беше в състояние да изпитва дълбока, истинска страст като нея, когато вярваше...

Вдигна ръка и разтърка очите си. Чувстваше се безкрайно уморен. Как му се искаше по някакъв начин да може да разруши защитните стени, които бе издигнал с години около себе си!

Някъде дълбоко в него се криеше истинският Алекс Маклийн — човекът, наистина заслужаващ онова, което можеше да му предложи Кейси.

V

Тя се прибра вкъщи само за да се облече в джинси и удобна тениска. Имаше нужда от една дълга разходка, за да подреди обърканите си мисли.

Обиколи целия Стенли парк, докато се успокои и започна да разсъждава трезво. Възможно беше Алекс да има връзка с друга жена, или пък да не желае да се обвързва толкова скоро след развода си. Каквато и да беше причината, имаше късмет, че той беше достатъчно честен и не се възползва от слабостта ѝ.

Потънала в мисли, неусетно се озова пред „Стартинг Гейт“. На витрината висеше написана на ръка табелка, обясняваща петъчния специалитет на Смайли — ябълкова торта. В паметта ѝ отново изплува коментарът на бармана за разговора между двамата млади счетоводители, предричащи фалит на „Уикендър“. Реши да влезе и да провери дали не бяха се появявали днес.

Настани се на единственото свободно столче пред бара ѝ зачака съдържателят да ѝ обърне внимание. Заведението беше препълнено и той не можеше да вдигне глава от поръчки. Най-сетне се приближи с приятелска усмивка:

- Какво да бъде — късен обяд или следобедна закуска?
- Само кафе и отговор на един въпрос.
- Изчакай малко.

Върна се след минута с чаша изпускащо пара кафе и се приведе към ухото ѝ:

— Ако имаш повече време, остани по-дълго. Знам какво те интересува. Предчувствам, че могат пак да наминат. Ще ти дам знак, когато се появи някой от тях.

Очите ѝ бързи обходиха лицата на присъстващите. Обичаше да си играе на детективи. Кимна утвърдително:

— Имам една кръстословица в чантата си, ще взема да я решавам.

Смайли се върна при микровълновата фурна и кафе машината, а тя извади кръстословицата и се задълбочи в нея.

След четвъртото кафе вече беше изгубила и последната надежда, че нейните хора ще се появят, когато изведнъж забеляза барманът да ѝ праща алармени сигнали с поглед. Извърна глава в посоката, накъдето ѝ сочеше той, и забеляза млад мъж с костюм на дребен бизнесмен, който тъкмо се настаняваше на бара през два стола от нея. Важно си поръча от ябълковата торта.

Кейси съсредоточи вниманието си върху новодошлия. Този ли хлапак беше един от двамата счетоводители, разисквали толкова компетентно финансовото състояние на Алекс?

Не изглеждаше достатъчно зрял, за да управлява сам дори собствените си парични средства. Все пак реши да опита почвата.

— Някой да знае дума със седем букви, означаваща недостиг в търговския баланс? — провикна се високо.

С крайчеца на окото си забеляза, че челото на младежа се набръчка от усилен размисъл. Той отвори уста, после пак я затвори и тръсна глава. В този момент Смайли победоносно извика:

— Дефицит!

Кейси му хвърли унищожителен поглед. Барманът примигна виновно, осъзнавайки, че бе провалил плановете ѝ.

За щастие, беше си подготвила още няколко подходящи загадки, и следващия път уловката мина.

— Мога ли да погледна? — заинтригувано попита хлапакът и се премести на съседния стол, който току-що се бе освободил. — С колко букви?

„Хванах ли те най-сетне!“ — тържествуващо си помисли Кейси и хвърли многозначителен поглед към Смайли.

Сега оставаше само внимателно да попита откъде младият мъж черпи сведения за банковите операции в града.

Алекс се събуди преди зазоряване. Беше спал неспокойно въпреки съпътстващото го напоследък хронично изтощение. Имаше прекалено много работа, прекалено много грижи, прекалено много предразсъдъци спрямо една очарователна блондинка, нахлула властно

в мислите и сънищата му. С кисело изражение и горчив привкус в устата стана от леглото и се отправи към банята.

След като сдъвка набързо една изсъхнала вафла и изпи три чаши силно горещо кафе, се почувства достатъчно свеж, за да се захване за работа. Навлече си бял панталон и морскосиня тениска и слезе в кабинета си, за да се запознае с някои изменения в данъчните тарифи.

Наближаваше десет, когато приключи с това и реши да обиколи редовните си клиенти. Денят беше слънчев, леко ветровит, затова се качи до горе да облече светложълтия си шлифер.

В ранния следобед обиколката му го доведе до „Стартинг Гейт“. Отвори вратата и плъзна бърз поглед по клиентите, разположили се на дългия бар. Установи с разочарование, че Кейси не е тук. Едва сега си даде сметка, че през цялото време е очаквал да я срещне някъде.

„Алекс Маклийн — каза си примирен, — здравата си загазил!“

Смайли също не се виждаше. На бара го заместваше жена му — едра, червенокоса, поне с една глава по-висока от съпруга си.

— Ще хапнеш ли една супа? — предложи му тя. — Тъкмо я свалям от печката, още е гореща.

— С удоволствие. Къде е любимият ти съпруг?

— Отпратих го вкъщи да си почине малко — засмя се жената. — Предстои му тежка вечер. За какво ти трябва?

— Искях да го питам нещо.

— Ако е същото, за което предполагам, то Кейси вече е взела нещата в свои ръце.

Алекс изстина вътрешно.

— Какво значи това?

— Тръгна по следите на слуха за твоя вестник — погледна часовника си и допълни. — Всъщност, точно по това време трябва да е в „Сиймор кльб“. Каза, че в два ще бъде там.

Той пребледня и скочи на крака.

— И ти, и вие я пуснахте?

— Да не съм й настойница случайно? Нейна работа си е къде ходи.

— Извинявай, аз просто... Сигурна ли си, че е отишла там? Каква работа може да има в заведение за стриптийз?

— Вероятно дотам са я отвели следите. Ти май наистина се тревожиш за момичето? Много благородно от твоя страна. Малко са

мъжете днес...

— Чуй, искам да те помоля за една голяма услуга. Ако през следващите час-два Кейси се появи, кажи ѝ да отиде в редакцията и да провери записа на телефонния секретар. Да не мърда оттам, докато се върна!

— Дадено, скъпи. А какво става със супата?

— Не сега, имам бърза работа.

Клубът за стриптийз се намирал почти в центъра, на около петнадесетина минути път отгук. Алекс не знаеше какво щеше да направи, когато отиде там, но не можеше да понесе мисълта, че Кейси ще застане пред похотливите погледи на толкова много мъже. И ако беше вътре, как щеше да я открие? Сред публиката ли? Или в някоя задна стаичка? Въображението му рисуваше такива картини, които караха кръвта му да се смръзва във вените.

Приближи се до боядисаната в мръснокафяво фасада на огромното порутено здание, приютило, освен клуба една книжарница и една заложна къща в приземния си етаж. Застана нерешително пред входа на „Сиймор“ като срамежлив воайор, събиращ смелост да посети следобедното представление.

Трябваше да влезе и да изкара Кейси оттам, ако се наложи — дори и за ухото!

— Значи така прекарваш съботните си следобеди! — дочу зад себе си познат присмехулен глас.

— Кейси.

Сърцето му подскочи. Обърна се и се вторачи в нея. Влажният въздух, идващ откъм океана, беше превърнал огненозлатистата ѝ коса в ефирен облак от нежни къдрици, очите ѝ блестяха с наситената зеленина на екзотичен тропически лес. Беше със строга, закопчана догоре рокля с дантелена якичка, а ла Питър Пан, обувки с нисък ток и наметнат на гърба червен пуловер, чиито ръкави висяха хлабаво през раменете. В ръцете си стискаше като полицейска палка един чадър на карета.

Алекс се прокашля, за да разкара заседналата в гърлото му буца, и запита напрегнато:

— Ти пък откъде се появи?

— Излизам от заложната къща — отвърна тя, едва сдържайки се да не се хвърли на врата му. Приличаше ѝ на лъч топла слънчева

светлина в мрачния квартал наоколо — толкова чист, красив и силен. — Не очаквах да те срещна по тези места.

— Бях в „Стартинг Гейт“ и жената на Смайли ми каза, че си в „Сиймор кльб“. Тревожех се за теб.

Кейси понечи да каже нещо, но той сложи ръка на рамото ѝ и я спря.

— Знам, знам, че можеш да се грижиш сама за себе си, но въпреки това...

— Ужасно много се радвам, че дойде — прекъсна го на свой ред тя.

— Наистина ли? — погледна я изненадано.

— Да, този квартал е малко... потискащ — призна неохотно. — Не че се страхувам да обикалям из подозрителните улички, но все пак всичко тук ми е съвсем непознато.

Алекс я хвана под ръка и я поведе към изхода на пасажа.

— Общо взето Ванкувър е безопасен град, но и той си има своите клоаки. Съзнавам, че заради мен си се потопила в една от тях, и въпреки това не съм сигурен дали да ти благодаря, или да те напляскам! Можеш ли да ми кажеш каква е връзката между двамата счетоводители, клюкарстващи по адрес на „Уикендър“, и този мръсен долнопробен бордей?

— Връзката е съвсем пряка — единият от тях работи всяка събота в „Сиймор кльб“. Всъщност те са студенти последен курс по финанси и кредит и работят на половин ден, за да си изкарат нещо допълнително. Не са лоши момчета, може би само трябва да бъдат по-дискретни и по-внимателно да си подбират местоработата.

Изведнъж той я стисна по-здраво за ръка и забави крачка. Кейси проследи погледа му и видя на пресечката пред тях двама от всяващите ужас сред мирните граждани „скинхедс“ — бръснатите глави, облечени в кожени дрехи и тежки ботуши, въртящи в ръце дрънчащи зловещо вериги. Изгледаха ги нагло и продължително, казаха си нещо и като избухнаха в грачещ смях, отминаха нататък.

Тя потрепери и се запита какво ли би се случило, ако в този момент беше сама. Едва ли щяха да пропуснат лесна плячка като нея. Въпреки външното си лустро на добре възпитан мъж, от цялата фигура на Алекс безпогрешно можеше да се долови един твърд темперамент, с когото по-добре беше да си нямаш работа. Бръснатите глави очевидно

си бяха дали сметка за това и предпочетоха да не се впускат в битка с неизвестен изход. Имаше достатъчно други беззащитни обекти.

— И как разбра всичко това? — попита той, като че ли нищо не се бе случило.

Кейси му разказа накратко за запознанството си с Крис — единият от младежите — в бара на Смайли. От него бе разбрала, че приятелят му Ерик работи в клуба, откъдето всъщност бе тръгнал слухът за предстоящия фалит на вестника.

— Значи, дошла си да се срещнеш с Ерик. Но какво му каза?

— Казах му, че работя за „Уикендър“ и че искам да напиша статия за амбициозните студенти, които участват в различни нетрадиционни проекти по обществената заетост тогава той ме предупреди да си потърся друга работа. От мениджъра на клуба — някой си Франки — е разбрал, че дните на вестника са преброени. Поисках се срещна с този Франки за повече подробности.

— Е, и какво ти каза той?

— Че ако си сменя дрехите и взема няколко урока при него, ще ме направи звезда в клуба.

— А избра ли си вече и подходящо име? — опита се пошегува Алекс, потискайки желанието си да се разкрещи.

— Отложихме разговора за по-късно — не се стърпя тя да го подразни, но после се притисна по-плътно до него и допълни: — Всъщност, май че му отказах.

— Ако правилно съм разбрал дотук, и двамата са посъветвали да напуснеш потъващия кораб, така ли?

Кейси кимна утвърдително.

— Мистър Франки определено злорадстваше, че ще фалираш. Сигурно си отказал да публикуваш техни реклами?

— Истина е, отказах им. Но Франки е прекалено дреб на риба, за да прави такива предсказания.

— И аз не мисля, че той е пуснал слуха — съгласи със замислено тя. — Само го е разпространил. Когато го попитах откъде знае, отвърна, че от достоверен източник. Нищо повече. Собственикът на заложната къща обаче беше по-приказлив — чул същата мътва от човека, който събира наема за сградата. Не знам дали ти е известно, че клубът, книжарницата и заложната къща са собственост на една фирма за недвижими имоти.

— Не ми казвай, че фирмата е на Доусън!

— Твърде вероятно е, но не съм сигурна. Регистрира на е само с пореден номер.

— Добра работа си свършила, Кейси — потупа я то по рамото, мъчейки се да скрие разочарованието си о факта, че отново попадаха в задънена улица. — Доста информация си събрала, и то на вражеска територия.

— Заедно с номера на фирмата.

Алекс се закова на място.

— Подиграваш ли ми се?

— Съвсем не. Когато отидох в канцеларията на „Сиймор“, Ерик тъкмо вписваше нещо в главната счетоводна книга. Представяш ли си — също като едно време, на ръка! Записваше седмичните разходи, включително в графата за наемите. Почеркът му е достатъчно четлив, дори и когато се гледа...

— ... обърнат насреща! — довърши вместо нея той с внезапен изблик на ентузиазъм. — Боже мой, била си в такова място и си запазила достатъчно присъствие на духа, за да приложиш този стар журналистически трик! Не мога да повярвам! Ти си... — замлъкна, защото видя, че вниманието ѝ е насочено някъде напред. — Но какво има? — проследи разтревожения ѝ поглед.

— Едно малко момче тича към нас и плаче с все сила — отвърна тя.

Алекс разпозна детето и вътрешно изстена. Ако не грешеше, грозната кампания срещу него навлизаше в нова фаза.

VI

— Успокой се, Скоти! — каза той на разстроеното момче, което едва не връхлетя отгоре им. — Какво се е случило? Някоя неприятност в къщи ли?

Скоти поклати глава, шумно подсмръкна и обърса с длан стичащите се по бузите му сълзи. Алекс клекна до него и разроши късата му кестенява коса.

— Тогава, какъвто и да е проблемът, заедно можем да го разрешим, нали?

— Вестниците ми... — изхълца то. — Някакъв мъж ми изтръгна вестниците от ръцете и хукна към парка. Аз изтичах подире му, но той беше по-бърз и не можах да го стигна. Разхвърля ги всичките по тревата и из храстите, така че да се намокрят, и даже ги тъпчеше... Сега не мога да ги разнеса!

Кейси изненадано се огледа наоколо и установи, че наистина ръмеше слаб дъждец.

— Разбира се, че можеш — възрази меко Алекс. — Винаги имаме резервни. Покажи ми къде са вестниците ти, за да разчистим мястото, после ще вземем нови и аз ще ти помогна да ги разнесеш.

Кейси се изненада от предложението му. Вече знаеше, че той се различава твърде много от всички познати издатели, но чак пък да разнася вестници?!

— И аз ще дойда — обади се неочаквано дори за себе си.

Алекс тихо се засмя, изправи се и поклати глава, вперил поглед в очите ѝ.

— Ето, виждаш ли, Скоти — ще имаш двама помощници. Хайде, заведи ни на мястото на произшествието.

Намигна му весело, сякаш искаше да го накара да погледне на бедата си като на забавно приключение.

По пътя към парка внимателно се опита да научи нови подробности от момчето, но не разбра нищо повече о това, че „един наистина долен тип“ е виновен за всичко.

— Алекс, често ли се случват такива неща? — тих подхвърли Кейси. — Приемаш го толкова спокойно, като че ли вече си свикнал!

— Когато си в този бизнес, трябва да си готов всеки момент да се разправяш с вандали. Това е част от играта.

Купиха един найлонов чувал от дрогерията срещу входа на парка, след което събраха разхвърляните похабени вестници, напъхаха ги в него и го изхвърлиха в контейнера за боклук. После се върнаха в редакцията. Алекс, отиде в кабинета си да прослуша записа на телефонния секретар, а Кейси поведе Скоти към склада, за да вземат нови броеве от вестника. Отговорникът по разпространението Кърк Бишп — студент по журналистика, който идваше само в събота, за да разпреди бройките за момчетата разносвачи и за постоянните пунктове за ръчна продажба — вече си беше свършил работата, бе поставил всяко нещо на мястото му и си бе отишъл.

Тъкмо попаднаха на една купчинка от днешния брой, когато влезе Алекс. На Кейси ѝ стигаше само да го погледне, за да разбере по здраво стиснатите му челюсти, че нещата бяха сериозни.

— Какво става? — попита загрижено.

— Това, което се е случило със Скоти, е станало и с още три момчета. По-големи от тях хулигани са им отнели вестниците и са ги захвърлили на места, където бързо ще бъдат унищожени.

— Четирима разносвачи? — примигна Кейси. — Имаме ли достатъчно броеве да покрием такава загуба?

— Трудно ще съберем толкова. Добре че децата не обслужват участъци с голям брой абонати. Обадох се на Кърк — за щастие все още не е отнесъл всички пакети до пунктовете за продажба. Така че ще можем да осигурим необходимия брой за абонамента, а за ръчната продажба — каквото остане.

След кратка пауза продължи:

— Ако нямаш други планове за вечерта и предложението ти все още е в сила, можеш да се присъединиш. Важно е момчетата сами да довършат работата си, да не губят самочувствие, но трябва да им се помогне, за да не закъсняват много вкъщи.

— Ти само се опитай да ми попречиш да се присъединя! Ще извикам и приятелката си Британи, така че да има по един възрастен към всяко дете. Бяхме решили с нея да ходим на кино, но съм сигурна, че тази акция ще ѝ хареса много повече.

Алекс се готвеше да възрази, но тя сложи показалец на устните му и като поклати глава, се засмя:

— Няма смисъл да спориш с мен, Алекс! Казват — и не без основание — че съм доста твърдоглава.

Думите ѝ му прозвучаха някак познато, но в момента не можа да се сети откъде. Не се съмняваше, че е точно така.

Без да дочака отговор, Кейси се обърна и се запъти към телефона, за да се обади на Британи.

Алекс лежеше удобно на пъстрия диван в дневната, положил глава на мека възглавница, и докато се заслушваше за шумовете в кухнята, се питаше как бе допуснал да се озове в това положение.

Като че ли всичко стана най-естествено. Апартаментът на Кейси беше на кръстопътя на маршрутите на раздаваните и тя предложи да се съберат у тях, когато приключат. Децата бяха възбудени и ентузиазирани, те приемаха неочаквания развой на нещата като нов вид забавление. Работата бързо бе свършена. Британи се изви: споменавайки нещо за забравен ангажимент, и помоли Кърк да я закара вкъщи. По пътя оставиха момчетата домовете им и накрая у Кейси се озова само Алекс.

— Свали си обувките и полегни на дивана — бе казала тя. — Аз през това време ще направя чай.

За свое учудване я бе послушал безропотно. Чувстваше се смъртно уморен. Можеше да си позволи да затвори очи и да събере сили за чаша чай, а после ще си тръгне. Поне за няколко минути да престане да се бори изтощението, а просто да се отпусне. Само няколко минути...

Кейси се усмихна при вида на заспалия дълбок Алекс. Изглеждаше толкова беззащитен.

Остави подноса с чая на масата и безшумно се промъкна в спалнята, за да му донесе одеяло. „Дали не е по добре да го събудя и да го изпратя в дома му?“ — поколеба се за миг, но бързо се отказа от това намерение.

Докато внимателно го завиваше, с мъка се сдържа да не отмести една палава къдрица от челото му, да обсипе с нежни целувки клепачите му и да се сгуши до него. Нямахше да бъде честно да се

възползва по такъв начин от предоставилата ѝ се възможност. Как щеше да го погледне в очите след това?

Изгаси осветлението и отнесе чая до леглото си в спалнята. Не след дълго потъна в блажен сън, стоплена от прекрасното усещане за неговата близост.

Пронизителният звук на автомобилен клаксон го накара да отвори очи. В първия момент не разбра къде се намира и замига объркано. После съзнанието му се проясни и сепнато скочи на крака.

„Чудесно“ — помисли си отвлечен. През стъклата струеше ярка слънчева светлина. Беше останал цялата нощ у Кейси, но не и с Кейси. Беше проспал неповторима възможност да внесе яснота в чувствата си към нея. Сигурно о била много доволна от чудесната му компания.

Пришпорван от срам, сгъна набързо одеялото в края на дивана, приглади косата си, доколкото можа, взе обувките си в ръка и прескочи на пръсти дневната. През отворената врата видя, че кухнята беше празна. Може би, ако не вдигаше шум, щеше да успее да се измъкне незабелязан. Тя очевидно още спеше. По-късно ще мисли за правдоподобно обяснение — в случай, че изобщо станеше дума за тази конфузна ситуация.

— Добро утро, Алекс — прозвуча зад гърба му гласът ѝ.

Той се закова на мястото си, а пулсът му се заблъска в гърлото като криле на подплашен сокол. Виновно се извърна към вратата на спалнята.

Кейси се бе облегла на касата, закачливо усмихната. Беше облечена само с тениска и къси зелено-кафяви шорти. Косата ѝ бе още влажна от душа, нямаше никакъв грим по лицето. Изглеждаше невероятно секси.

Алекс не можеше да откъсне поглед от ясно очертаните под тънката материя сочни гърди, от изящно оформените ѝ, силно загорели бедра. Затаи дъх.

— Опитях се да бъда безшумен — промълви тихо, облизвайки пресъхналите си устни.

— И наистина беше, но аз станах отдавна и тъкмо се канех да видя дали си се събудил — отвърна тя, като се надяваше, че не ѝ личи доколко я вълнува жадният му поглед. — Предположих, че не те е обезпокоил шумът на водата от банята.

Още беше под влияние на влудяващите кръвта ѝ видения, в чиято власт бе попаднала, докато топлите струи на душа обливаха тялото ѝ. Болезнено възприемаше близостта на този привлекателен мъж.

— Трябва да си бил много изморен, за да не ме чуеш.

— Така е, но това не е извинение за...

— О, Алекс, моля те! Няма място за извинения! Или изпитваш някакви съмнения?

— Съмнения ли? Какви съмнения? — недоумяващо се намръщи той.

— Относно целомъдрието ти — засмя се дяволит Кейси и тръгна към него. — Не се безпокой, шефе — непокътнато е. Не съм те приближавала през нощта.

Преди да успее да реагира, тя го заобиколи и се отправи към кухнята.

— Можеш да използваш банята, докато приготвя нещо за закуска. Вътре ще намериш нова хавлия, самобръсначка и четка за зъби. Четох някъде, че човек трябва да си сменя четките за зъби на няколко седмици, затова се запасих с цяла дузина от близката дрогерия. Имаше сезонна разпродажба по намалени цени. Впрочем — погледна го през рамо и звънко се засмя, — прочетох обявата за тази разпродажба в „Уикендър“. Сметнах, че трябва да бъде лоялна към онези рекламодатели, които ми осигуряват заплатата.

— Не се и съмнявам, че го правиш — поклати глава Алекс.

Желанието му да изчезне час по-скоро неусетно се бе изпарило. Не възнамеряваше и да спори с нея по въпроса за целомъдрието си — изгубил бе внезапно способността си да се съпротивлява на замайващата ѝ близост. Все по-трудно му беше да си спомни защо не бива да дава воля на чувствата си към нея.

Запъти се към банята. Един студен душ щеше да бъде тъкмо на място.

Но се излъга. Когато се върна в кухнята, я желяеше по-силно от всякога.

Кейси бе приготвила богата закуска — препечени филии с масло, яйца и пържен бекон. След като привършиха с нея и се заеха с кафето, Алекс отбеляза:

— Смайли би припаднал, ако можеше да види отнякъде как се тъпчем с холестерин.

— Питам се — подхвърли тя, — дали неговият лекар е знаел, че когато го е посъветвал да намали мазнините, с това ще промени хранителния режим на цял един квартал.

Той се разсмя. Мина му през ума, че винаги, когато беше с Кейси — независимо какво правеха, — се чувстваше като на малък празник. Нейната енергия и чувството ѝ за хумор го тонизираха. Нещо повече — тя го накара да осъзнае, че бе навлязъл в такъв период от живота си, когато приемаше всичко около себе си прекалено сериозно, а това неминуемо щеше да го доведе до дълбока криза. Имаше нужда от живителна промяна. Какъв по-благоприятен случай щеше да има, ако продължаваше да се затваря в себе си?

Реши, че трябва да свали някои от бариерите и да я допусне по-близо. Но откъде да започне? И как?

— Много добре си се подредила тук — предпазливо смени темата. — Трудно ми е да повярвам, че си в града само от един месец.

— Заслугата е на Британи — вдигна рамене Кейси. — Когато пристигнах, тя вече ми беше подбрала и жилище, и мебели, и всички онези неща, които правят от едно обикновено място за живеене дом. Та дори и приятели — усмихна се леко.

— Това е много важно — стори му се, че налучква верния път. — Да си част от нещо. Искам да кажа — да чувстваш, че си у дома.

— Наистина е така.

— Но въпреки това твърдиш, че най-важно от всичко е да запазиш независимостта си. Възможно ли е да имаш и двете?

Кейси разбра намека и се размърда неловко на стола си.

— Така са ме възпитавали — отвърна след кратко колебание, макар да знаеше, че това не е отговор на истинския му въпрос.

— А на това чувство за собствен дом — и на него ли са те възпитавали?

Тя се наклони да се измъкне с обичайните в такива случаи изтъркани фрази, но нещо в изражението му я накара да бъде откровена.

— Не, не бих казала. Не съм израсла в щастливо семейство. Много по-уютно се чувствах в дома на Британи. Родителите ми никога не са се разбирали. Бракът им е бил грешка от самото начало, а моето раждане е било случайност, която само е усложнила нещата. Останали са заедно поради старомодното и изцяло невярно убеждение, че едно

дете не трябва да има разбито семейство. Когато поотраснах, положих много усилия да им втъпя, че то на истина е разбито и разводът по-скоро би оправил нещата. Но те си държах на своето. Струваше ми се, че предпочитат постоянното си недоволство един от друг, отколкото неизвестността.

Алекс се почувства дълбоко развълнуван. Досега бе смятал, че един толкова открит и силен характер като Кей си би трябвало да е следствие на приказно детство. Но онова, което го учудваше най-много, беше отсъствието на злоба у нея. Само състрадание към другите и... обич.

Разбра, че имаше много неща, които може да научи от тази необикновена жена.

Спомни си собственото си безгрижно детство в голямата, изпълнена с веселие къща на семейство Маклийн. Как стана така, че позволи разочарованията да помрачат вродения му оптимизъм?

Кейси видя как очите му потъмняха, а лицето му се издължи. Внезапно се притесни, че неволно е станала причина да помръкне ведрото му допреди малко настроение, и скочи да оправи кухнята.

— Дали Рон ще се върне на работа утре? — подхвърли в движение.

Алекс все още я наблюдаваше, потънал в нерадостните си мисли. Бореше се с желанието си да скочи и да я притисне в обятията си. Дори не толкова от плътски копнеж, колкото от... Сепна се и разтърси глава:

— Какво? Ах, да! — стана от стола. — Мога ли да ползвам телефона?

— Разбира се. В дневната е.

Докато избираше номера, си каза, че бе пропуснал момента да я доближи повече до себе си. Точно тогава, когато тя му предостави подходящ случай, се отдръпна плахо и срамежливо. Така ли щеше да постъпи Алекс Маклийн от едно време?

Но той вече не беше оня Алекс Маклийн. Сегашният твърде много се колебаеше, твърде много премисляше, твърде много държеше на добрите маниери. Криеше дълбоко истинските си чувства и позволяваше работата да отнеме всичкото му, време и енергия. Имаше ли жена, която би го търпяла достатъчно дълго при това положение?

Върна се след минута в кухнята и още като го видя, Кейси хвърли кърпата, с която бършеше измитите съдове, и извика:

— Сега пък какво има?

— Права си била, когато си посъветвала Рон да отиде в болница. За жалост той не те е послушал. Проклетият глупак решил да не се признава за болен. Мислел, че е усложнение на грип, с което ще се справи. През нощта са викали „Бърза помощ“ и едва стигнал до операционната маса. Оказало се, че апандиситът му се е спукал.

— Велики Боже! Добре ли е?

— Сега — да, но... няма да го има поне две седмици. Ще се наложи да го заместваш.

В погледа му се четеше тревога. Напълно разбираема, като се има предвид момента, в който вестникът оставаше без главния си редактор.

Сърцето на Кейси заби в ускорен ритъм. Не бе очаквала такова изпитание още в началото на кариерата си. Едно беше да си журналист на свободна практика и да отговаряш само за собствените си материали, и съвсем друго — да носиш на плещите си отговорността за цял вестник.

Вдигна очи към Алекс.

— Ще се оправя, шефе! — заяви с цялата твърдост, която можа да събере. — Няма проблеми.

Той се приближи до нея и обгърна раменете ѝ с една ръка, а с другата нежно пригладя палавата къдрица, надвиснала на челото ѝ.

— Знам, че ще се справиш — прошепна тихо. — Но знам, че ще има и много проблеми. Искам да не забравяш, че и аз съм част от този екип. И че ще трябва двамата заедно да ги решаваме. Двамата ще успеем, нали?

Тя кимна едва забележимо, хипнотизирана от топлината на тялото му, от омагьосващата власт на очите му. Дъхът ѝ замря в очакване, устните ѝ сами се разтвориха в нетърпелива готовност... Но Алекс внезапно я пусна и като взе кърпата, започна да бърше останалите чинии пред нея.

Кейси с мъка се съдържа да не ги грабне и да ги счупи всичките в главата му.

Работната седмица започна с посещение в болницата. Мери Кътлър бе помолила да посетят съпруга ѝ, който много се безпокоял за

работата в редакцията.

Алекс откара Кейси дотам с колата си. По пътя възникна малък спор за разпределението на бъдещите задължения. Той настояваше да поеме по-голямата част от работата, която да върши наред с досегашните си задачи, докато тя държеше да си върши само онова, което правеше, преди да се разболее главният редактор.

В болницата Рон се включи активно в дискусията, като започна да им чете цял куп инструкции. Алекс най-прилежно си водеше бележки, сякаш не той, а Рон беше шефът.

В края на краищата се наложи мнението на Кейси, макар че и през следващите няколко дни основна тема на разговор в редакцията бе кой какво да прави. Алекс с удивление откри, че тя почти не се нуждаеше от неговата помощ, нещо повече — някои от решенията ѝ бяха много по-сполучливи от тези на Рон в сходни ситуации. Кейси от своя страна тайно се радваше, че той винаги беше до нея, и това ѝ даваше сигурност. Но може би най-важната последица и за двамата беше, че в резултат на напрегнатата работа обърканите им чувства един към друг минаха на заден план.

Нейният ден беше изцяло запълнен с редактиране на постъпващите материали, подготовката им за печат, обработката на фотоси, рекламни текстове, преглед на читателските писма и още много други неща, които преди това изобщо не бе забелязвала. Скоро разбра, че работата на редактора никога няма край и че няма момент, в който може да спре и да си каже: „Дотук, следващият брой е готов“, защото всичко беше толкова неразривно свързано, че без познаване и отчитане, на предишните материали, заедно с цялостната генерална концепция на изданието, която му придаваше специфичния облик, можеха да се получат парадоксални ситуации.

Алекс от своя страна непрекъснато следеше пазара, имаше безкрайни срещи с данъчни агенти, счетоводители и банкови дилъри, обядваше или вечеряше със собственици на различни конкурентни вестници, а най-много време отделяше за обсъждане на стратегията за разпространение на следващия брой със своите пласъори. Получаваната от тях информация потвърждаваше съмненията му за източника на враждебната кампания срещу него.

— Можеш ли да си представиш! — възкликна възмутено Марг Абът в четвъртък сутринта, след като постави няколко готови колони

върху работната маса на Кейси. — Можеш ли да си представиш само какви подлещи са тия от „Газет“!

Вдигайки поглед от текста на едно комюнике, което тъкмо редактираше, девойката я изгледа недоумяващо.

— Защо, какво са направили?

— Алекс не ти ли каза? — намеси се Сандра, необичайно разпалена. — Разносвачите на „Инглиш Бей Газет“ вчера цял ден са обикаляли нашите пласьори и са им показвали снимки на разхвърляни в канавките броеве на „Уикендър“. Разправяли, че нашите деца са ги изхвърляли, защото не желали да ги разнасят. Освен това сме били заблуждавали с цифрите за големия тираж. Били сме пред прага на фалит и тем подобни.

— Докато в същото време Алекс успя да докаже, че наети от собственика на „Газет“ хулигани са нападнали малките ни раздавачи и са разхвърляли вестниците им. Той успя да предизвика анкета и сред абонатите ни и всички до един заявиха, че са си получили броя. Шефът ни е един път! — продължи тирадата й Марг.

Кейси смутено наведе поглед.

— Просто не е за вярване колко ниско може да падне човек, че да си служи с подобни средства — обади се отново Сандра. — Да накара да се нахвърлят върху малки деца!

— Защо впрочем използваме услугите на съвсем малки момчета? — запита Кейси. — Те наистина вършат много добра работа и доколкото знам, им се плаща почти като на възрастните. Не разбирам причината. Или е просто случайност?

— При нас няма случайности — самодоволно отговори Марг. — Има си съвсем специална причина. Всички тези деца произхождат от семейства с финансови затруднения. Алекс е член на обществената фондация, която се опитва да ги облекчи, подsigурявайки им работа, за да могат сами да се изхранват, без от това да страда достойнството им. Тъй като по-големите деца могат да работят като сервитьори или продавачи, той наема малчуганите като разносвачи и им подбира кратки и лесни маршрути.

Кейси наведе ниско глава над масата. Гореща буца се спря в гърлото й. Не искаше да слуша повече колко добър е Алекс, и сама достатъчно вече знаеше. Много малко й трябваше, за да падне в

пропастта, на чийто ръб опасно балансираше. Или може би вече беше вътре?

„Ти си влюбена, моето момиче!“ — вряза се отчетливо в главата ѝ. Влюбена — за пръв път в живота си!

Влюбена в мъж, който се отдръпваше далеч от нея всеки път, когато се приближеше опасно до него.

VII

— Кейси! Какво правиш тук по това време?

Тя вдигна стресната глава. На вратата на наборния цех стоеше Алекс, последните зари на залязващото слънце очертаваха строгия му силует. Минаваше шест и половина, в редакцията нямаше никого. Той също не трябваше да бъде тук, тъй като имаше предвидена вечеря с клиент.

Приглади с длан рекламния текст върху картонената подложка и се опита да си придаде спокоен и безгрижен вид. Беше я подвел, може би нарочно. Беше се върнал точно навреме, за да я хване, че нарушава даденото обещание да не стои след работно време. Сама си беше виновна.

— Какво правя ли? Искам да взема малко аванс за следващата седмица. Но както разбирам, няма да успея. По-скоро ще трябва отново да изслушам цяла лекция за това, че не трябва да оставам след работа, а после ще ми бъде заповядано да се омета оттук.

— Възхитително точно разсъждение. Нямам какво да прибавя.

С три крачки Алекс преодоля разстоянието помежду им и я хвана за ръцете. Имаше намерение да я издърпа от мястото ѝ и да я изведе навън. Но когато видя как тя в знак на съпротива вплете ходилата си в краката на стола, моментално промени тактиката: наведе се, обгърна плещите ѝ с една ръка, а другата пъкна под колената, вдигна я и я понесе към вратата.

Изненадана, в първия момент Кейси инстинктивно обви ръце около шията му, а после започна да се смее.

— Няма да можеш да ме носиш до вкъщи! Твърде тежка съм.

Той спря изведнъж, като че ли шокиран от съзнанието за това, което току-що бе извършил. Тънката нишка на самообладанието, крепяла го през последната седмица, се бе скъсала.

— Никак не си тежка. Само че не знам дали искам да те занеса дотам. О, Господи! — простена тихо. — Какво ми става! Не мога и за миг дори да остана насаме с теб, без да си изгубя ума! Извини ме!

Очите ѝ заизпускаха гневни искри. Алекс се канеше да я пусне да стъпи на пода. Отново я изоставяше, след като я бе подлудил и бе събудил чувствеността ѝ! Просто щеше да я погали по главата и да я отпрати вкъщи.

„А, не! Този път — не!“ — реши спонтанно.

— Дяволите да те вземат, Алекс Маклийн! — зашепна горещо. — Не можеш да ми причиниш това!

Притегли с длани главата му към себе си и впи устни в неговите.

За миг той остана неподвижен, сякаш възнамеряваше да се противопостави на неочакваната атака, след това силно я притисна към гърдите си. Кейси прокара напред-назад връхчето на езика си по устните му и те се разтвориха. Подразни вътрешната им влажна страна, промъкна се по-дълбоко, вкусвайки познатата пареща сладост и в самозабрава опипваше и изпиваше меката и топлина.

Постепенно съпротивата на Алекс премина в ентузиазирано участие. Неговият език намери пролука между устните ѝ. Без да разхлабва прегръдката си, той тръгна бързо към фоайето. Омаяна от изненада и удоволствие, Кейс се сгуши в топлата вдлъбнатина на шията му и започна да целува пулсиращата кожа. Развърза вратовръзката ми разтвори ризата, за да провере ръка под нея. С пръстите си усети приятната копринена мекота на косъмчетата по гърдите му. Твърдите му зърна веднага реагираха на допира ѝ. Чуваше задъханото му дишане, но знаеше, че не е от усилието да я носи.

Алекс изкачи стъпалата до апартамента си бързо и леко, сякаш не носеше нищо. Вратата не беше заключена. Той влезе и я затвори с крак.

Този път Кейси нямаше време да оглежда мебелите. Виждаше само и единствено Алекс. Когато почувства, че я поставя на леглото, нищо друго вече нямаше значение, освен това, че той я обсипваше с целувки, докато ръцете му сръчно я събличаха. Помисли си, че ще е справедлив и тя да направи същото с него. Дрехи се разлетяха във всички посоки и падаха навсякъде по пода. Целуваха се ожесточено, ласките им ставаха все по-нетърпеливи и властни, прошепнатите слова — настойчиви, подканващи. Алекс искаше да намали темпото. Цяла седмица се бе блъскал като хваната в капан лисица, търсейки най-различни претексти, за да стои по-далеч от изкушението. Сега, когато вече се бе предал, когато бе приел неизбежно то, му се струваше

безсмислено и напълно ненужно да бърза. Но желанието напираше в него като отприщени води на срутващ се язовир, защото Кейси се извиваше сладострастно отдолу и предизвикваше болезнен туптеж слабините му, неистов копнеж да проникне в нея и да усети как топлата ѝ плът обвива члена му.

Опита се да запази самообладание, за да се наслади по-дълго на мига, на всичко, което тя можеше да му даде, да има достатъчно време да я накара да изпадне в екстаз до самозабрава.

— По-бавно, скъпа — успя да прошепне тихо.

Но тя вече го милваше така, че беше на път да загуби и последната капчица самоконтрол.

— Спри! По-бавно — повтори той.

Тя обаче си знаеше своето и продължаваше да го влудява. Тогава Алекс сграбчи китките на двете ѝ ръце и като ги прикова над главата ѝ, потърка буза в нежната кожа на гърдите ѝ, мълвейки дрезгаво:

— Имаме много време, скъпа. Вече не мога да ти избягам, както и ти на мен. Остави ме да те обичам както, трябва.

— Достатъчно дълго бях търпелива! — извика Кейси и с отчаян напън освободи ръцете си. Вплете пръсти в тъмната му коса, изви се и поднесе към устните му наедриялото зърно на едната си гърда. Потръпна, като усети езикът му да го обвива с огнена ласка. — О, Алекс, толкова е хубаво! Страхотно хубаво! Люби ме, моля те! Люби ме веднага!

Цялото ѝ тяло се надигаше и спускаше като морска вълна. Той я погледна с нямо възхищение. Какъв жарък темперамент! Нещо странно се раждаше в гърдите му — нещо, което никога досега не бе изпитвал, нещо, за което дори не е знаел, че му липсва, и което откриваше едва сега, когато то изцяло го завладяваше. Беше някакво разтърсващо чувство за притежание на жизненоважно, изпълващо със смисъл по-нататъшното му съществуване същество. И това същество беше Кейси. Тя му се предлагаше тъй естествено, всецяло и открито, както въздухът и водата за всеки жив организъм.

И тогава разбра, че напълно контролира положението. Каквото и да му струваше, щеше да я накара да изпита цялото удоволствие, което бе в състояние да ѝ даде. Хвана отново китките ѝ и ги притисна към леглото, също както първия път.

— Казах ти да не бързаш — промълви нежно и се приведе над другата гърда, останала досега пренебрегната от ласките му. — Сега ще правиш това, което аз ще ти кажа. Ще видиш, че повече ще ти хареса.

Твърдата решителност в гласа му я накара да го погледне продължително. Накрая кимна леко:

— О'кей, шефе.

Алекс свали ръцете си и ги плъзна по изящно оформеното ѝ тяло. С вещината на скулптор извайваше всяка негова форма и извивка. Устните му я хипнотизираха, докато пърхаха леко по лицето и по затворените ѝ клепачи. Езикът му, подобно на нагорещено жигосващо желязо, търсеше и безпогрешно намираше тайните местенца на неподозирана чувственост. Нямаше нито миг пощада. Отказваше да ѝ спести дори най-малкото телесно удоволствие. Принуди я сама да открие своята еротична същност и докрай да ѝ се наслади.

Едва когато сметна, че е напълно готова и преляла от желание, ѝ позволи да го милва по раменете и шията, по изпъкналите мускули на ръцете и бедрата. Бавно се отпусна с цялата си дължина върху тялото ѝ и пъкна ръце под нея. В отговор тя обви с дългите си крака талията му, разтваряйки бедра.

— Сега ли? — прошепна с глас, изразяващ едновременно покорство и настойчивост.

Алекс изчака достатъчно дълго, за да запомни завинаги този чуден миг. После повдигна задните ѝ части и кимна:

— Сега!

От устата на Кейси се изтръгна радостна въздишка, която мигом премина в сладостен стон, защото той проникна за пръв път дълбоко в нея. Спря за малко, но тя стегна бедра и нетърпеливо го подкани да продължи. Устните ѝ не спираха да обсипват с целувки лицето, шията и гърдите му.

Той се задвижи внимателно, като постепенно ускоряваше темпото на тласъците си. Кейси с мъка се удържаше да спазва неговия ритъм.

— Алекс! — извика, когато той я докара до такава степен на възбуда, каквато тя дори не си представяше, че може да се достигне. — О, Господи, Алекс! Невероятно е!...

— С теб съм, скъпа — простена той. — Тук съм, мила. Няма да те пусна. Тук съм.

И продължи да ѝ нашепва мили слова, карайки я да се чувства обичана и закриляна.

Изведнъж слетите им тела се замяха в луд ритъм, почувстваха изблик на дълго събирана енергия, която заплашваше да експлодира. Алекс запечата устата ѝ с изпепеляваща целувка, заглушавайки вика ѝ, и в последвалия сублимен момент двамата бяха едно цяло.

Кейси се сгуши в блажена изнемога върху широките му силни гърди, вплела крака в неговите. Той се бе подпрял на възглавниците, изправени до полираната табла на леглото.

— Ти беше прав — измърмори тя с полузатворени очи. — Послушах те и признавам, че много ми хареса.

Алекс се засмя гърлено, доволен от себе си, от нея и от този главозамайващ миг от живота си. Играеше си с една къдрица от разбърканата ѝ коса, после помилва с opakото на дланта си зачервената ѝ буза.

— Да приемем, че си научила урока си — подразни я шеговито. — Тъй като си много импулсивна, поривиста и нетърпелива, имаш нужда от една здрава ръка, която да те направлява.

— Тази ми се струва подходяща — влезе в тона му тя и докосна с устни пръстите му.

— А какво ще кажеш за другата? — Алекс плъзна свободната си ръка между полуотворените ѝ бедра и нежно замилва с немирни пръсти овлажненото изпъкнало венерино хълмче, проправи си път между къдравите косъмчета към пролуката в подножието му.

Кейси издаде слаб безпомощен вик и се сгърчи в сладостен спазъм.

— Ще кажа, че е много по-лошо. Всъщност... тя е направо безсрамна!

— Тогава да опитаме с друго!

С рязко движение той я повдигна и я извъртя така, че тя се озова разкращена върху бедрата му и усети твърдия допир на отново еректиралия penis в най-интимното си местенце. Изгледа го шокирана, невярваща, че е в състояние да бъде готов за любов толкова скоро след зашеметяващия оргазъм от преди минута.

— Така по-добре ли е? — попита той и протегна ръце към гърдите ѝ, които сякаш се разляха в широките му длани.

— Чудесно е! — едва успя да изрече Кейси, изви тялото си назад и отметна глава, попадайки отново в плен на невероятното чувство да го усеща как мощно навлиза вътре в нея и я изпълва цялата.

— Този път не чакай разрешение — каза Алекс. — Вече си получи урока по търпение. Сега просто си вземи това, което искаш, по твой начин. Каквото искаш и както го искаш. Този път ти си шефът.

О, тя много добре знаеше какво иска и как го иска! Повдигна таза си, после бавно се отпусна надолу, поглъщайки го все по-дълбоко и по-дълбоко, докато го почувства напълно в нейна власт, и тогава започна да се движи, налагайки му своя ритъм. Яздеше го буйно и необуздало, пришпорваше го неумолимо така, сякаш тялото му бе създадено само за нейна наслада. От широко отворената ѝ уста се изтръгваха накъсани стонове на неописуем възторг, а чудно безсрамните ръце на Алекс продължаваха своята тайнствена магия върху пламтящото ѝ тяло.

Часове по-късно Кейси се бе изтегнала върху възглавницата, преситена и задоволена. Никога досега не се бе, чувствала толкова добре. Не познаваше състоянието на жена, утолила докрай сексуалния си глад.

Въздъхна дълбоко, когато чу Алекс да отнася остатъците от вечерята им в кухнята. Той не преставаше да я изненадва. Като знаеше, че се храни изключително навън — в ресторанти и в клубове, — не очакваше кой знае какво, когато му предложи да потърси в хладилника нещо за ядене. Остана слисана при вида на отрупания поднос, който донесе. Имаше топъл хрупкав хляб, студено пиле на грил, сирене, плодове и бутилка бяло вино. В отговор на смаяния ѝ поглед той се засмя:

— Както виждаш, добре се грижа за себе си!

Но тъй като тя категорично отказа да му повярва, накрая си призна, че е купил специално всичко това следобед, защото е имал намерение да я покани на вечеря. Премълча факта, че не беше сигурен дали наистина щеше да го направи, защото дори и по време на покупките се бореше със съмненията си.

Кейси почувства прилив на необичайна топлина в стомаха си и дълго време не знаеше какво да каже. После потърси спасение в

нападението:

— Значи, ако трябва да бъдем точни, ти си този, който прояви припряност и нетърпение, като ме грабна на ръце в цеха! Не си могъл да дочакаш да ме поканиш по нормалния начин, а ме понесе като военна плячка към леглото си!

Алекс със смях я притисна в обятията си, но веднага след това се намръщи и сериозно каза:

— Благодаря ти, че ме напомни, като каза военна плячка. Трябва да поговорим по един въпрос, Кейси Макинтайър. И по-точно — аз ще говоря, а ти само ще ме слушаш. Да започнем от това, че те изнесох на ръце от наборния цех. Направих го, защото нямаш работа там в извънработно време. Още повече, че нарушаваше изричната ми забрана!

— Налагаше се! — защити се веднага тя. — Искях да съм сигурна, че няма да забравя схемата за макета на последващия брой...

— Замълчи, Кейси! Какво да направя, за да те убедя? — в гласа му се промъкнаха нотки на безсилие. — Как да ти втълпя в дебелията глава, че докато си сама в редакцията, някой може да се вмъкне и да ти причини зло? Нали видя, че за оформлението ти е необходима само една сутрин?

— Да, но когато ти си до мен. Забрави ли, че в събота трябва да си на конференцията на издателите в Сиатъл? Това значи, че утре сутрин ще отлетиш.

Алекс видимо се смути.

— Откъде си разбрала? И защо си помислила, че ще те изоставя ей така, без да те предупредя? Не се налага непременно да присъствам на официалния обяд в петък, затова реших да летя в един часа следобед. Сутринта съм тук. Няма нужда да работиш извънредно!

— Аз... не знаех това. Трябваше да ми кажеш. Изглажда си свикнал само да даваш нареждания, без да обясняваш мотивите си за това. Нямах ли ми доверие?

— Не е така, Кейси! Но може би си права — трябва да се науча да споделям плановете си с някого другогото. Извинението ми е, че досега нямаше такъв човек.

Кейси наведе глава и се изчерви. Бореше се с противоречивите си чувства. От една страна, беше радостна от признанието му, че значи много за него. Радостна беше от това, че щеше да бъде до нея още

половин ден — най-важния. Но от друга — знаеше, че много щеше да ѝ липсва през уикенда. А това беше нещо ново в живота ѝ.

За пръв път сред еуфорията на последните няколко часа в съзнанието ѝ проникна тази отрезвяваща мисъл. Щом толкова болезнено възприемаше краткото му отсъствие, значи започваше да губи независимостта си!

Докато го чакаше да се върне от кухнята, премисляше важността на случилото се. Как се стигна дотам, че сдържаната Кейси Макинтайър за по-малко от седмица се хвърли на врата на един почти непознат мъж? Нещо повече — беше изоставила всички задръжки, всички предпазни механизми. А най-парадоксалното беше, че Алекс бе направил всичко възможно да я спре. Господи! Това беше лудост! Тя направо го прелъсти!

Не можеше да се познае. Това ли прави любовта на хората?

Алекс влезе в спалнята и бързо се пхна в леглото до нея. Прегърна я крепко и започна да я целува по лицето.

— Алекс... — започна тя несигурно. — Имам чувството, че... до известна степен те изнудих да се любиш с мен. Знам, че ти не искаше да го допуснеш.

— Аз го исках, много го исках — отвърна той, — но възнамерявах да го избегна, истина е.

Кейси с притаен дъх чакаше да продължи, но това не стана. Тогава отпаднало попита:

— Сигурно съм ти създала големи усложнения?

— Усложнения е меко казано — скръсти ръце зад тила си Алекс. — Ти преобърна надолу с главата целия ми живот. Накара ме да преосмисля всичко, което съм изграждал толкова години наред.

— О, Алекс, много съжалявам! Не съм искала да намесвам в личния ти живот...

— Няма друга жена, ако намекваш за това.

От плещите ѝ се стовари огромна тежест.

— Всъщност, точно това имах предвид. Не знаех дали... А и не посмях да те попитам...

— Милото ми момиче! Ела насам.

— Не изпълнявам заповеди в леглото!

— Колко бързо забравяме — измърмори той и я придърпа към себе си.

— Алекс... Ако се боиш, че случилото се сега с нас е начало на нещо по-сериозно...

— Боя се, че е точно така.

— В такъв случай го забрави — горчиво довърши тя.

VIII

В следващия момент Кейси се озова по гръб, притисната от тежестта на тялото му, с приковани над главата ѝ ръце. „Любимата му поза“ — помисли си тя вбесена и го загледа с пламтящи от гняв зелени очи.

— А сега — започна Алекс решително — ние с теб ще си поговорим малко, драга госпожичке. За какви усложнения мислеше, че става дума?

— Не ми се говори на тази тема, моля те!

— Как ли пък не! Нали сама я започна? И така?

— Ами... цялата тази бъркотия около вестника... саботажите... и изобщо...

— Защо не си откровена с мен, Кейси? Кажи ми какво те измъчва!

— Нищо. Забрави за това. Няма значение.

— Има! Отговори ми.

— Престани да ми заповядваш, Алекс Маклийн!

— Още не съм започнал да го правя, скъпа, но вече е крайно време. Позволих ти безнаказано да правиш каквото си искаш, защото си умна, добронамерена и възхитително забавна, но ти всъщност си едно предизвикателно малко дяволче, което си търси белята. Затова ето първата ми безусловна заповед — ще ми предадеш ключа си за офиса.

Тя пребледня и го изгледа ужасена.

— Какво, уволняваш ли ме? Нима фактът, че преспа с мен, ти създава толкова големи проблеми, та трябва да ме изхвърлиш?

Алекс се изненада от своеобразната интерпретация, която направи тя на думите му. Засмя се с пълно гърло.

— На такъв глупак ли ти приличам? Разбира се, че не те уволнявам! Просто искам да ми предадеш ключа си това е всичко. Изглежда това е единственият начин да съм сигурен, че няма да работиш сама в редакцията.

— О, такава ли била работата! — възкликна Кейси, чувствайки се едновременно облекчена и ядосана.

Той освободи китките ѝ, облегна се на лакът и започна да милва челото и страните ѝ.

— Нека ти кажа и за проблемите, които наистина ми създаваш. Искам да знаеш, че откакто се появи в живота ми, мисля и се тревожа за теб повече от всичко друго на света — целуна я нежно по слепоочието. — Сякаш си нямам достатъчно други грижи, та трябва да охранявам и една красива, но безразсъдна блондинка — добави през смях.

— Няма нужда да ме охраняваш — възрази тя неубедително. — И сама мога да се грижа за себе си.

— Ако не друго, то поне си спомняй винаги, когато не си с мен, че аз много се безпокоя да не би Вик Лъндстром и приятелите му да те проследят, за да дадат и на двама ни добър урок. Не ти ли минава през ума, че тази мисъл може да ме изкара от равновесие и да пречи на цялата ми работа?

— Но това е нелепо! — смутено протестира Кейси. — Вече са забравили за моето съществуване.

— Скъпа, не е толкова лесно да бъдеш забравена! — Алекс целуна ъгълчето на устните ѝ, а пръстите му се прокраднаха към гърдите ѝ и започнаха да гаят копринената, кожа. — Освен това бандата на Лъндстром не е единствената опасност. Не искам дори да си помисля какво ще стане, ако някой от „Сиймор кльб“ се заинтересува какво си търсила там, или пък...

— Добре, добре! Разбрах, че се притесняваш за моята безопасност. Това ли е най-голямото усложнение, което съм предизвикала? — прекъсна го тя, като склочи пръсти зад тила му.

— Не бих казал — потърка нос в нейния той и внезапно попита: — Тежа ли ти?

— Обичам да усещам тежестта на тялото ти, приятно ми е. Но не се отклонявай от въпроса ми.

— Казах ти го вече — нищо в живота ми вече не е както преди, откакто те срещнах.

— Е, добре, аз също ти го казах — не искам да вбивам клин в личния ти живот. Искам да кажа, че нашата... среща не бива да те ангажира с нищо. Не трябва да я смяташ за...

— Обвързваща? — подсказа ѝ услужливо. Тя долови иронията му и се изчерви.

— Точно така! — отвърна рязко. — Знам, че нямаш време за жени!

— Така е, нямам. За мен казват, че работата е моята любовница. Сигурно са прави. Посветил съм се изцяло на нея и не ми остава нищо ценно, което да предложи на една жена.

— Имаш! — изпусна се импулсивно Кейси и закри уста с длан. — О, извинявай. Не мисли, че искам да те отделим от нея! Тъкмо обратното. Караш ме да изпитвам угризения, че ти нося повече неприятности, отколкото ти помагам. Съжалявам за това.

— Не е точно така, скъпа. Доставя ми удоволствие да се грижа за теб.

— Кавалерското ти чувство е много мило и трогателно, макар че днес минава за старомодно. Въпросът е там, че не съм свикнала да разчитам на ничия закрила. Не обичам условията, които тя поставя.

— Условия ли? Какви условия?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Ето какво имам предвид — всяка протекция е един вид клетка. Разбира се, тя е издигната с най-добри намерения, но все пак е клетка. Ти се безпокоиш за мен, което ме кара да се съобразявам с нарежданията ти — да не ходя тук, да не ходя там, да се пазя от този, да се пазя от онзи... Така не бих могла да върша работата си по начина, който смятам за правилен. — Помълча малко и добави — Не обичам клетките, Алекс. Изпитвам клаустрофобия.

В думите ѝ имаше голяма доза истина и той го съзнаваше, но въпреки това се почувства обиден. „Щом като е тъй — каза си, — вдигам ръце от теб и се оттеглям.“ Но точно сега не можеше да направи нищо подобно. Под себе си усещаше гъвкавото съблазнително моминско тяло, което го влудяваше и го караше да я желае страстно, правеше на пух и прах желязната му логика и предизвикваше у него такъв глад, какъвто само тя можеше да утоли. Усети наново познатата твърдост в слабините си не се размърда, намествайки се по-удобно между полуотворените ѝ бедра.

Топлината, излъчваща се от тялото му, се предаде и, на Кейси и възпламени желанието в нея. Но тя се почувства задължена да доизясни думите си.

— Ако аз ти кажа да не ходиш в Сиатъл, защото може да ти се случи нещо лошо там, ще ме послушаш ли?

— Но това е смешно! — възкликна той, като същевременно пхна ръце под нея и повдигна долната част на тялото ѝ. — Нещата са съвършено несъизмерими.

— Така ли мислиш?

— О, по дяволите, не знам и не ме интересува! Вече не можеше да разсъждава трезво — Кейси несъзнателно бе разтворила бедрата си, без все още да разбира какво става. Опита се да му възрази:

— Не допускаш ли, че аз също се страхувам... о-о-о-х, Алекс!...

В следващия миг тя вече не мислеше за никакви клетки, усложнения и страхове. Алекс навлезе дълбоко в нея и пропъди от съзнанието ѝ всичко друго, освен неутолимата жажда за тялото му.

В петък сутринта оформлението вървеше гладко и Кейси предаде материалите, за набор далеч преди срока. Алекс също помагаше, но много по-малко, отколкото предната седмица. Тя преливаше от гордост, като виждаше колко успешно се справя с работата на главния редуктор.

Марг хвърли набързо един поглед върху страниците и ги сложи на бюрото си до компютъра. Подаде на Кейси два нови рекламни текста за редактиране.

— Надявам се този път да нямаме проблеми с разнасянето на вестника — каза тя.

— Не се безпокой — отвърна Кейси. — Алекс е взел предпазителни мерки. Наел е хора от една агенция за сигурност, които ще патрулират в участъците на децата.

В същия момент през вратата надникна този, за когото говореха.

— Кейси, ела за малко в кабинета им, ако обичаш — нареди сухо той и изчезна.

„О, Господи, пак ли?“ — простена вътрешно Кейси, като си спомни как я бе извикал по същия начин преди седмица. Тогава проблемът беше нейната автобиография. Какво ли щеше да бъде сега?

Ключът, разбира се! Трябваше да предвиди, че няма да се откаже от намерението си да не ѝ оставя възможност за извънредна работа. Да си имаш вземане-даване с такъв човек, беше все едно да се возиш на американска железница!

Беше си помислила, че е забравил за това, когато я събуди с целувки сутринта и после я подмами със себе си в банята. А сега, когато си спомни какво правиха там, усети издайническа руменина да плъзва по страните ѝ. През цялото време той се смееше щастливо и беше чаровно любвеобилен. Закара я в жилището ѝ да се преоблече, а после закусиха в „Стартинг Гейт“ заедно с Британи. Не се чувстваше ни най-малко притеснен под лукавите съзаклятнически погледи на приятелката ѝ. А ето — сега пак си знаеше своето!

Грабна чантата си и изрови ключодържателя. На път за кабинета му измъкна ключа за офиса, като дрънкаше демонстративно с останалите.

Алекс стоеше прав пред бюрото си, когато тя влезе. Едва се сдържа да не затръшне силно вратата след себе си. Отпъди внезапно появилия се спомен за това, как изглежда високото му стройно тяло под безупречния син костюм, пристъпи към него и залепи ключа в отворената му длан.

— Ето! Доволен ли си?

Той се загледа озадачен в шепата си. Очевидно наистина бе забравил за ключа. После се усмихна широко и ѝ го върна.

— Промених си решението.

Кейси се обърка.

— Значи ли това, че мога да идвам тук, когато няма никой?

— Разбира се, че не! Но беше грозно от моя страна да ти го отнемам като на заложенца. Сега просто искам да ми обещаеш, че кракът ти няма да стъпи тук до девет часа в понеделник.

— А ще ти бъде ли достатъчно само обещанието ми? След като вече знаеш, че не се поколебах да наруша изричната ти забрана?

Алекс се усмихна и в очите му заигра дяволито пламъче.

— Но не бях те помолил да ми обещаеш, че ще я спазиш! Убедих се, че ти никога не изпълняваш заповеди, които вътрешно не приемаш. Сигурен съм обаче, че когато обещаеш нещо, държиш на думата си!

Тя се почувства хваната натясно. Попадението му беше точно. Никога не пристъпваше дадено обещание. Поколеба се.

— Ами ако се случи нещо, което да изисква присъствието ми?

— Каквото и да е то, може да почака до понеделник. Нека не преувеличаваме, Кейси — ние издаваме само един седмичен

регионален вестник, а не решаваме бъдещето на планетата! Е, имам ли думата ти?

След още няколко секунди внимателно обмисляне Кейси кимна в знак на съгласие.

— Добре, имаш я. Но тогава, след като не е за ключа, за какво ме извика? И то с такъв тон, та си помислих, че пак съм сгазила нещо.

Той повдигна учудено вежди.

— Какъв ми е бил тонът? Само те помолих да дойдеш в кабинета. Дори казах „ако обичаш“.

— Беше ядосан и нетърпящ възражение. Направо неприятен.

— Наистина ли? Съжалявам, че така си го схванала.

Тя омекна. Може пък наистина да се лъжеше? Дали не прекаляваше със собствената си свръхчувствителност? Вероятно се проявяваше старият ѝ навик да се отнася недоверчиво с всекиго, доближил се повече до нея.

— Добре, добре, да допуснем, че само така ми се е сторило. Сигурно е бил малко повече... напрегнат — опита се да отстъпи с достойнство.

— Или пък е бил нещо съвсем друго? — подхвърли Алекс с обезоръжаваща усмивка.

— Например?

— Да кажем... — нетърпелив? — прегърна я през раменете и я привлече към себе си.

— Искаш да кажеш — импулсивен? — промълви тя с издайническо трепване в гласа.

— И невъздържан — кимна утвърдително той и взе лицето ѝ в длани. Очите ѝ се замъглиха от любовно желание, на устните ѝ изгря щастлива усмивка. Обви с ръце тялото му и се притисна в него.

— Трябва да тръгвам за летището след пет минути — каза той, а сините му очи я гледаха с безкрайна нежност. — Но преди това искам да взема нещо от теб. Нещо много важно.

— И какво... какво е то? — попита тя, макар че добре знаеше.

— Ето това — прошепна Алекс, наклони глава и впи устни в нейните.

Кейси почувства замайване, коленете ѝ омекнаха. Въображението ѝ, възпламенено и пришпорвано от интимното

докосване на езика му, се развихри. Тялото ѝ копнееше да се слее с неговото.

Целувката му продължи много дълго и тя започна вече да си мисли, че копнежът ѝ ще бъде удовлетворен още тук, веднага, върху бюрото му, когато изведнъж той рязко се откъсна от устните ѝ и спонтанно изрече:

— Ела с мен в Сиатъл, Кейси! Не мога да те оставя!

Тя отметна глава назад и го погледна закачливо:

— Какво става с нас, Алекс? Не бързаме ли прекалено?

Алекс си пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Може би. А може би и не.

Погледите им останаха впити няколко дълги секунди, после той я освободи от прегръдката си и отстъпи назад.

Кейси се приближи до прозореца и като скръсти ръце пред гърдите си, се загледа с невиждащи очи навън. Чуваше го как вади от чекмеджетата на бюрото си някакви документи и ги пъха в куфарчето си. Не знаеше какво още да каже или направи в този момент. Никога не се бе чувствала така несигурна.

— Все пак благодаря за поканата. Много мило от твоя страна.

„Мило ли? — помисли си той. — В поканата ми има всичко друго, но не и обикновена проява на любезност!“ Вместо това каза:

— Все още имаме време, ако решиш да приемеш...

— Не, Алекс, няма да дойда. Забрави ли, че през уикенда ще се състои шампионатът по плувни спортове и аз трябва да го отразя? Освен това все още не сме разбрали кой е собственикът на тайнствената фирма за недвижими имоти. Предчувствам, че ще се окаже нашият стар познайник Джими Доусън. Бих могла да поразпитам тук-там...

— Изключено! — категорично отсече Алекс. — И не се приближавай повече до „Сиймор“.

— Не си ли даваш сметка колко е важно това? — настоя тя. — Прегледах някои стари броеве на вестника и ми направи впечатление начинът, по който строителната компания на Доусън се сдобива с терени. Би ли искал един прекрасен ден, който може би не е чак толкова далеч, този мошеник да сложи ръка върху земята, на която е построена сградата на редакцията? Не знам точно как се прави, но съм

сигурна, че мога да разбера. Не бих се учудила, ако се окаже свързан по някакъв начин и с „Инглиш Бей Газет“...

— Престани! — рязко я прекъсна той. Прекоси стаята и сложи ръце на раменете ѝ. — Никакви разследвания повече, разбра ли? Още повече докато отсъствам от града. Ясен ли съм?

Помълча малко, вгледан в намръщената ѝ физиономия.

— Предположенията ти не са лишени от логика. Аз самият изпитвам подобни подозрения. Затова наех специалист, който да се заеме с проучването на цялостната дейност на Доусън. Ти не се бъркай в тази работа. Стой настрана, за Бога!

— Значи си съгласен с мен! — лицето ѝ се проясни. — Но защо не си ми казал всичко това?

„Не само това не съм ти казал!“ — помисли си Алекс виновно, но бързо отпъди тази мисъл.

— Защото не искам да ти навличам излишни неприятности, затова! Моля те, послушай ме и не влизай на вълка в устата!

— Но какви неприятности бих могла да ти навлека?

— Не знам и точно това ме безпокои.

Кейси изсумтя недоволно.

— Е, добре, печелиш. Ще се съсредоточа само върху интервютата с победителите в плуването и в тънкостите при приготвянето на печено месо на грил. Няма да се доближавам до строителната площадка на Доусън, ще заобикалям през три улици „Сиймор кльб“, няма да споменавам дори името на „Газет“... Да съм забравила нещо? — усмихна му се сладко.

— Не се разхождай сама в парка след залез-слънце — бързо прибави той. — Не... — млъкна внезапно, защото чак сега долови иронията в гласа ѝ. — О, по дяволите! Май отново станах смешен с желанието си да те закрилям.

Тя се разсмя весело.

— Така е. Спри, моля те.

„Моля те, спри! — повтори мислено. — Моля те! Защото, Господ да ми е на помощ, това започва да ми харесва!“

IX

В края на късната си следобедна разходка в Стенл парк Кейси съжали, че не можа да се отпусне напълно да се наслади на чудесната лятна вечер. Не можеше да се освободи от натрапчивото чувство, че е следена от едър, оплешивяващ мъж с огромен гръден кош и лице, прилично на булдог. Напразно си внушаваше, че това е резултат на непрекъснатите предупреждения от страна на Алекс, че маршрутът на непознатия чисто случайно съвпада с нейния. Кому беше притрябвало да я преследва? Не виждаше нито една основателна причина, и все пак въздъхна облекчение, когато се озова пред витрината на „Стартинг Гейт“.

— Здравей, Руби — поздрави тя жената на съдържателя, докато се настаняваше на обичайното си място на бара. Беше единственият посетител в заведението, тъй като не бе започнал още вечерният наплив. — Имаш ли нещо за вечеря?

— Мога да ти препоръчам пиле със зелена салата — отвърна Рубина.

— Чудесно. Добави и чаша чай с лед.

— Веднага, скъпа. Сутринта с мъжа ми си говорехме, че трябва да сложим на стола ти метална плочка с гравирано върху нея името ти. Ти си ни най-верният посетител. Идваш по-често от Алекс, дори и от Британи. Ако ме питаш мен, направо можем да те осиновим. Какво ще кажеш? Ще ми бъде много приятно хората да си мислят, че си моя дъщеря — засмя се сърдечно възрастната жена:

— Та вие вече сте ме осиновили — отвърна ѝ в същия тон Кейси, но една голяма буца заседна в гърлото ѝ. „По дяволите! — каза си развълнувано. — Пак това чувство за принадлежност към нещо, копнеж за топъл семеен уют. Не си вече малка, момичето ми! Я се стегни!“

— Ами да! Пък и косите ни са еднакви — тръсна рижите си къдрици Рубина, докато вадеше от хладилник продуктите за салатата. — Впрочем, изпрати ли шефа си за Сиатъл?

— Да, замина на обед — опита да си придаде възможно най-безразличен вид девойката. — А къде е твоят безценен съпруг?

— Последното, което чух за него, бе, че се е оженил за Джоана Удуърд — изкикоти се съдържателката. — Знам ли го, сигурно поправя старата скара отзад в кухнята, — прибави вече по-сериозно.

— Не мога да ви разбера вас двамата — поклати глава Кейси. — Никога ли не се изморявате?

— От какво да се изморяваме? Да приготвяме вкусна храна на мили и приятни хора ли? Нима посрещането на приятели в дома ти може да се нарече изморителна работа?

— А не се ли изморявате понякога един от друг? Не ви ли писва непрекъснато да се гледате по време на работа?

— Виж сега, сладурче, ние със Смайли сме един екип, нещо като спортен тим — занарежда Рубина, режейки лука и целината. Спря за малко и вдигна ножа като показалка. — Вършим едно и също, което ни доставя удоволствие. А когато си в екип с някого, не се изморяваш. Все едно да се измориш от себе си. Дори трябва да ти призная, че по-често се оплаквам от мен самата, отколкото от мъжа ми.

Тя се отдалечи, само колкото да извади от фурната порцията пиле, и после продължи:

— Като стана дума за екипи, та се сетих — много хубава двойка сте двамата с Алекс. Разбираш ли какво искам да кажа? Много се радвам, че след като първата му жена го изостави толкова подло, успя да си намери достатъчно красиво и разумно момиче, което да оцени мъж като него.

„Велики Боже! — възкликна мислено Кейси. — Може ли човек да запази нещо в тайна в този град?“

— Нашите отношения са само професионални, ти какво си мислиш?!

— Да де, да не би да съм казала нещо друго? Естествено, че са само професионални — намигна ѝ жената дяволито.

После добави в чинията специалната си подправка — лъжица гъсто кисело мляко върху огромен лист маруля — и гордо я поднесе на клиентката си:

— Заповядай!

— Изглежда превъзходно — похвали я Кейси и веднага се зае с храната. — Мм-м, много е вкусно — прибави съвсем искрено още след

първата хапка.

— Да ти е сладко, моето момиче — пожела й Рубина и се нахрани да я остави на спокойствие, когато девойката я спря с един въпрос, изплъзнал се съвършено неочаквано и за самата нея.

— Значи ти си познавала тази Бет, жената на Алекс?

В продължение на около три четвърти час Кейси бе принудена да слуша възмутителната тирада на съпругата на Смайли по адрес на бившата мисис Маклийн. Когато най-сетне успя да се сбогува, благодарейки за вкусното пиле, главата ѝ беше пълна с чудовищните обвинения на Рубина срещу една жена, която не само че не осъзнала какво истинско съкровище има за съпруг в лицето на Алекс, но му взела всичко до последния цент, когато си тръгнала, за да се повлече след някакъв невзрачен нещастник, наследник на стар и много богат род от Сан Франциско. От все сърце съчувстваше на шефа си заради жестоката несправедливост, която е трябвало да понесе поради силното си чувство за отговорност и мнима вина спрямо тази долна жена.

Потънала дълбоко в мисли, тя не забеляза булдога, седнал зад витрината на отсрещното кафене.

До събота вечерта Кейси не можа да се освободи от чувството, че е наблюдавана и следена. Нито за миг не зърна този, който вървеше след нея, но интуитивно усещаше присъствието му.

Беше прекарала по-голямата част от деня сред тълпите на плувните състезания, събирайки материал за репортажа си във вестника. Взе много интервюта, нахвърля достатъчно бележки за атмосферата на празничния ден, изрови доста любопитни факти около провеждането на шампионата, така че вечерта си легна доволна от свършената работа. Мислеше си, че след като не ѝ се случи никакво произшествие, може би преследвачът ѝ е просто плод на фантазията ѝ. Затова дори не спомена и дума за подозренията си в късния телефонен разговор с Алекс, който ѝ позвъни от Сиатъл.

В неделя сутрин, облечена в джинси и тениска с надпис „Спасете делфините“, тя се отправя към Стенли парк, за да отрази един рок концерт и няколко аматьорски спортни прояви. По-късно се запъти към хотел „Съмърсет Ин“, където приятелката ѝ Британи в качеството си на управител беше почетен председател, а така също и домакин, на увеселителните игри на гостоприемството. Дори се включи с

ентузиазъм в състезанията по оправяне на легло, намиране на изгубен багаж и всичко друго, което изобретателният гений на Британи бе сътворил, за да могат спортистите и другите посетители на хотела да се посмеят на воля и да се почувстват добре дошли в него.

Когато „Игрите“ свършиха, двете приятелки вечеряха заедно в ресторанта на „Съмърсет Ин“, поговориха си за свършената през деня плодотворна работа, след което Кейси се сбогува и тръгна към апартамента си.

Беше вече съвсем близо до блока, когато изведнъж една черна спортна кола се изравни с нея плътно до бордюра и продължи безшумно да се движи успоредно с нейното темпо. При други обстоятелства тя с удоволствие би се загледала в изящната аеродинамична форма на „Корветата“, но сега я побиха тръпки и стисна по-здраво праметнатата през рамо дръжка на дамската си чанта.

Това вече не беше плод на фантазията ѝ.

„Може пък да е просто някой перверзен тип, който си търси мацка за вечерта“ — помисли си, но за всеки случай ускори ход.

Внезапно корветата се засили, качи се на тротоара и ѝ препречи пътя. От нея изскочи висок мускулист здравеняк в изтъркани дънки и омърляна синя риза, под чиито къси ръкави се показваха бицепси като на щангист полутежка категория. Той се разкрачи пред Кейси и с нагло хилене се приведе напред, за да разчете надписа на тениската ѝ. Поклати глава и изпръхтя.

— Знаех си аз, още като видях тази руса коса, че дошла щастливата ми вечер!

Тя се закова на място. Нямаше да успее, ако се опиташе да го заобиколи. Миришеше силно на алкохол и явно търсеше кавга. Трябваше някак да отвлече вниманието, му, за да може да побегне. Огледа се трескаво наоколо.

— Мъж, който има мангизи за такава кола, би трябвало да се научи да се отнася по-добре с нея — посочи с ръка към олющената боя на предния десен калник, мъчейки се да изглежда спокойна.

За миг той действително остана изненадан от репликата ѝ, но това не продължи дълго.

— Знам аз прекрасно как да се отнасям с хубавите коли, както и с хубавите жени, маце! — ухили се цинично и се облиза.

— Чудесно. А сега да видим дали знаеш как да се махнеш от пътя ми, Галахад.

— Не съм Галахад, а Марти. И освен това, мила госпожице, кой ти е казал, че искам да се махна от пътя ти. Може би искам да те кача в моя „Вет“ и да те откарам на някое по-интимно местенце, където да се позабавлява ме, както трябва. Какво ще кажеш, пиленце?

— Какво ще кажа ли? Все ще измисля нещо, сладурно бъди сигурен, че няма да ти хареса — изгледа го с най-острия поглед, на който беше способна, и продължи невъзмутимо. — Защо просто не ми направиш път като възпитано момче и не си спестиш много големи неприятности?

— Няма да стане, скъпа. Кога друг път ще ми се удаде сгоден случай да науча гаджето на Маклийн на добро поведение, ако не сега? Ще ти хареса, уверявам те. Аз съм страхотен в леглото.

— Значи, ти си един от бандата на Лъндстром, така ли? Вие ме следите през целия уикенд! Къде са скрити останалите, страхливецо? Знаем, че не ти стиска да си толкова смел, ако си сам!

— Миличка, ти наистина си търсиш белята! — подсвирна тихо през зъби непознатият. За твоє сведение, изобщо не съм те следил. Видях те само преди две минути и си казах, че няма да е лошо да си поиграем на мама и на татко с теб. Сега ще видим какво ми стиска и какво не...

Като каза това, той скочи към нея с намерение да я сграбчи под мишниците.

Реакцията на Кейси бе светкавична. Отби с лявата си ръка протегнатите му ръце, а с дясната му нанесе силен юмручен удар точно в носа. Когато той застина за миг, заслепен от болката, тя рязко заби левия си лакът в диафрагмата му и го принуди да се сгърчи надве, след което стовари саблен удар върху превития му напред врат.

Здравенякът рухна на колене, а тя, без да се бави нито миг повече, хукна към входа на блока. Надяваше се, че е достатъчно зашеметен и пьян, за да я преследва, но се излъга. Оставаха й две-три крачки до вратата, когато той я сграбчи изотзад в желязна хватка.

— Пусни ме веднага, идиот такъв! — изкрещя Кейси, осъзнавайки със закъснение, че отдавна е трябвало да започне да вика за помощ. Нямахше много шансове срещу грамадата мускули.

— Как ли пък не! — изръмжа в ухото ѝ мъжът. — Излезе ти късметът, сладурче!

Тогава я обхвана бясна ненавист към грубите му лапи, към пиянския му дъх, към животинската му похот, а най-вече към омерзителното докосване на еректиралния му пенис в заоблените ѝ задни части. Спомни си наученото в часовете по самоотбрана, плъзна длани назад по бедрата му, успя да го отмести малко и с все сила го ритна с пета в гениталиите. Мъжът изрева от разкъсващата вътрешностите му болка и се свлече на земята. Тя се извъртя и замахна с крак към лицето му, но в този момент две силни ръце се заключиха здраво около раменете ѝ и я повдигнаха във въздуха.

Кръвта ѝ се смрази, когато изви глава и погледна в лицето на нападателя си. Беше Булдогът!

„Сега вече наистина загазих! — простена вътрешно — Алекс ще побеснее, като разбере как избягвам опасностите!“

Преследвачът ѝ я пусна внимателно да стъпи на крака и каза с извинителен тон:

— Съжалявам, госпожице. Не ми се искаше да се намесвам, като гледах колко добре се справяте, но трябва да изпълня заповедта да не позволявам да се забърквате в улични побоища.

В понеделник следобед Кейси работеше на бюрото си и кипяща от ярост, с нетърпение очакваше появата на Алекс.

Той се върна малко след четири и весело поздрави всички в стаята, хвърляйки тайно нежни погледи към нея. Тя скочи от мястото си и сухо каза:

— Алекс, мога ли да те видя за малко насаме?

— Разбира се — отвърна той и я поведе към кабинета си.

„Колко е нетърпелива само!“ — помисли си възторжено. Но усмивката му тутакси угасна, когато тя затвори вратата и се облегна на нея. Лицето ѝ приличаше на буреносен облак.

— Значи си пуснал детектив подире ми! — изкрещя Кейси. — Наел си го да ме следи от мига, в който напусна града! Толкова ли цениш честната си дума, толкова ли ми вярваш?

— Не съм наемал никакъв детектив. Просто помолих шефа на службата за сигурност, която проверява уликите ни срещу Доусън и се

грижи за охраната на маршрутите ни за разнасяне на вестника, да не те изпусне от поглед. Как разбра за него?

— Не забравяй, че аз съм репортер. Научена съм да забелязвам всичко около себе си. Отговори ми — защо след всичко, което се случи между нас, ти продължаваш да ми нямаш доверие?!

— Доверието няма нищо общо с това, че съм се погрижил за твоята безопасност. Не съм се съмнявал, че ще удържиш на обещанието си, но трябваше да те предпазя от външни опасности, които не зависят от теб.

— Но защо не ми каза?

— Защото знаех, че ще се разсърдиш и ще направиш всичко възможно да се изплъзнеш от опеката му. Тогава присъствието му щеше да стане безпредметно. Поръчах му да те следва незабелязано и да не говори с теб.

— Значи затова Булдогът само мъкнаше неразбираемо за някакви заповеди?

— Булдогът ли? Какъв булдог?

— Твоят шпионин. Прилича ми на булдог, затова така го кръстих. Не ми каза името си. Всъщност нищо не ми каза, освен това, че ако нещо не ми е ясно, трябва да питам теб.

— Ти си говорила с него? Кога го разкри?

— Още в петък го видях, че се мъкне след мен. През целия уикенд усещах присъствието му, но не го забелязах. Да знаеш само колко потискащо е това чувство, че си следен! Откъде можех да зная, че е на наша страна? Едва снощи разбрах!

— Чак не мога да се примиря с факта, че Сесил е бил толкова непохватен. Не е в стила му. Той е професионалист, един от най-добрите в града!

Думите му възпламениха искрица гордост у Кейси.

— Той също остана шокиран от това, че съм го усетила. Каза, че му се случва за пръв път. Всъщност, човекът си вършеше добре работата, и ако не беше инцидентът снощи, щях да си помисля, че само си въобразявам...

— Какъв инцидент? — прекъсна я мигновено Алекс.

Тя прехапа устни, но вече беше късно. С половин уста му разказа как е била пресрещната и нападната от един пиян и опасен член на

бандата на Лъндстром и се е наложило да се бие с него, преди Булдогът да ѝ се притече на помощ.

— И след всичко това ти си готова да ми направиш скандал, защото съм наел Сесил Уолтърс да те охранява?! — извика той накрая с тон, който я накара да изтръпне.

— Ами ако него го нямаше там, нали щяха да те...

Алекс млъкна и внезапно пребледня. Отмести я решително от вратата и натисна дръжката.

— Почакай! — пристъпи след него Кейси. — Къде отиваш? Не сме довършили разговора си!

— Така е — процеди през зъби той. — Ще го прекъснем само за известно време. Точно сега имам по-неотложни дела.

— Чакай ме! И аз идвам с теб, където и да отиваш!

Алекс я хвана за раменете, заведе я до креслото си и насила я натисна в него. Тя се изплаши от онова, което видя в очите му, докато той ѝ заяви с леден тон:

— Няма да ходиш абсолютно никъде и ако не ми обещаеш това незабавно, ще те завържа за облегалката.

Кейси кимна, хипнотизирана от погледа му. Убедена беше, че ще го направи. Чак когато той стигна отново до вратата, успя да се обади:

— Никога ли няма да приемеш факта, че мога да водя сама битките си?

Алекс се извърна.

— Не се съмнявам в това, но мисля, че пропускаш един съществен момент: тази битка не е твоя, а моя! И ти по-добре от всеки друг би трябвало да знаеш защо не мога да приема това!

Алекс Маклийн разблъска енергично протестиращата охрана на фойето на сградата, където се намираше офисът на Джеймс О. Доусън, изкачи на един дъх стъпалата до втория етаж и под смаяния поглед на втрещената секретарка влетя с ритник в самата светая светих на строителния магнат.

Доусън седеше на висок въртящ се със стол с кожена облегалка зад писалището си от прозрачно фибростъкло, на което нямаше нищо друго, освен кристален пепелник и безжичен телефон, по който

говореше в момента. Той вдигна глава и като видя Алекс, приключи набързо разговора и отпрати с ръка телохранителите си.

— Маклийн, ако си дошъл да ми кажеш, че се каниш пак да пишеш някоя клевета за мен в скапания си вестник — по-добре изчезвай, докато не съм се разсърдил.

— Чуй ме добре, Доусън — Алекс се приближи до него и опря разперените си длани върху плота на писалището. — Ще ти го кажа само веднъж и няма да повтарям: Ограничи свинщините си в борбата против мен само между нас двамата! Кажи на твоите хулигани да не закачат моите хора, особено жените и децата! Ясен ли съм?

— Не, не си. Не знам за какво говориш. Освен това — махни си ръцете от стъклото. Секретарката ми току-що го лъсна.

— Тогава, сигурно няма да ти е приятно да го пробиеш с главата си! Предупредих те вече, Доусън. Много внимавай!

— Виж какво, малкия, не мога да отговарям за това, че някой от моите строители се е ядосал, задето някаква пикла си пъха носа, където не ѝ е работа, и е решил да ѝ даде добър урок. Не съм им бавачка.

Алекс загуби самообладание, пресегна се и сграбчи ярко оцветената вратовръзка на ухиления дебелак. Измъкна го от стола и приближи застрашително лице до неговото:

— А какво ще кажеш за едно малко напомняне, за да се почувстваш отговорен за поведението им?

Изведнъж забеляза странното пламъче на задоволство, проблясвало в очите на Доусън, и неохотно разтвори пръсти.

„По дяволите! — помисли вбесен. — Той умишлено ме провокира, за да се озове в положението на жертва и да има повод да ме съди!“ Блъсна го назад и се изправи.

— Ужасно се изкушавам да ти разкрася физиономията, но с това ще ти направя прекалено голяма услуга. Искам само за последно да ти кажа, че вече си си изпял песента, Джими. Идва моментът, в който няма да има място повече за теб в този град.

— Колко интересно! — озъби се Доусън. — Тъкмо щях да кажа същото за теб, Маклийн.

— Ще видим кой-кого — процеди Алекс и се отправи към вратата. На прага се спря, извърна се и прибави студено:

— Давам ти честната си дума, че само ако някой от наемниците ти се доближи до момичето, ще се върна и ще те убия.

Х

Беше преполовил пътя до строителната площадка, когато го застигна един син буик и спря до него. Сесил Уолтърс се пресегна и му отвори вратата. Алекс се качи.

— Сега пък мен ли следиш?

— Има нещо такова. Звънях ти преди малко в кабинета и момичето ми каза, че си тръгнал или към Доусън, или към строежа.

— Правилно е предположила. Бях при Доусън и му казах, каквото имаше да му казвам.

— Да не си го цапардосал?

— Успях да се сдържа, но малко оставаше. Затова пък сега ще си го изкарам на ония копелета от бригадата на Лъндстром.

— Един разбит нос, две синини под очите и едно пукнато ребро не са ли достатъчна компенсация според теб?

Алекс го изглежда проницателно.

— А, ти вече си успял да го подредиш, така ли? Чудесно! Много съм ти задължен.

— Не аз — Кейси.

— Как така Кейси? Да не искаш да кажеш, че тя...?

— Направо му разказа играта. Така го светна в носа, та чак на мен ми хареса. А после така го скрита в топките, че сигурно е видял звезди по пладне. Намесих се, за да отърва него, а не нея.

Алекс премига от изумление, а после избухна в смях.

— По дяволите, това момиче непрекъснато ме смайва! Какво ли ме чака още?

— При това положение все още ли искаш да отидеш на строежа? Ако идеш, и аз ще дойда. Но не си струва. Хлапакът, когото търсиш, вече не е там. Снощи го натиках в колата му и го откарах вкъщи, а тази сутрин наминах да му задам няколко въпроса. Не научих кой знае колко — видял случайно Кейси и решил да набере червени точки пред шефовете си, като я посплаши. С тия синини обаче сега не смее да им

се мерне пред очите! Със сигурност няма да закача повече момичето. Дори ѝ бе признателен, че не го е предала на полицията.

След като помисли малко, Алекс поклати главя. Представи си колко ли смешен щеше да изглежда пред хората на бригадира, държейки се подобно на онзи наперен хлапак.

— Прав си, Сес. Ще се откажа от планирания пердах и ще се върна в редакцията. А по пътя ти ми разкажи какво откри досега.

Когато Уолтърс приключи краткия си доклад, той не остана особено изненадан. Подозренията му, както и тези на Кейси, се бяха оправдали. Фирмата за недвижими имоти и „Инглиш Бей Газет“ се оказаха собственост на Доусън, както и всички солидни постройки около сградата на „Уикендър“. Удивително еднакъв бе начинът за придобиването им — първо общината ги отчуждавала, а след това ги преотстъпвала на въпросната посредническа фирма — тоест, на Доусън.

— Имаме ли някакви доказателства за подкупи, за корумпираните чиновници в управата? Можем ли да се хванем за нещо?

— Все още не, но работим по въпроса. Имай още малко търпение, а през това време се занимай с това, което умееш най-добре — гледай си вестника и създавай проблеми на негодниците! — засмя се Сесил. — Е, пристигнахме. Изоставям ролята си на ангел-пазител и те предавам в ръцете на Кейси. Мисля, че се справя по-добре от мен.

„А аз исках да я завържа за креслото в кабинета си!“ — въздъхна мислено Алекс и слезе от колата.

Кейси седеше зад бюрото му като на тръни, вперила неотлъчно поглед в часовника. Минаваше пет, всички си бяха отишли, сградата тънеше в тишина. А него все още го нямаше, пред очите ѝ преминаваха кошмарни видения за това, как Алекс се бие с цялата банда на Вик Лъндстром и какви последствия щеше да има за лицето и тялото му след побоя. Не се съмняваше, че щяха да го направят на кайма. Той сам нямаше никакви изгледи за успех срещу тези хулигани. Молеше се само дано Булдогът успее да помогне с нещо, например да извика полицията. На нея самата и през ум не ѝ мина да го стори.

Когато чу тракването на входната врата, излетя като от катапулт в преддверието, подготвена да види ужасна гледка.

— Слава на Бога, Алекс! — извика с огромно облекчение, като го видя да се приближава цял и невредим. По лицето му нямаше кръв, всичките му зъби си бяха на мястото, по костюма му не се виждаше нито една гънка.

Хвърли се на врата му и засипа с целувки скъпото лице.

Изненадан от това бурно посрещане, Алекс размаха несръчно ръце, преди да ги сложи около талията ѝ. Притисна я до гърдите си и замря неподвижно.

— Не трябваше да ти казвам нищо за случката снощи — изхълца Кейси и даде воля на сълзите си. — Ужасно глупаво беше от моя страна, защото не предвидих как ще го приемеш. И всичко това — само заради моята накърнена гордост. Моята отвратителна гордост, която не ми позволи да призная, че си прав! Мразя се, о, как се мразя! Казах ти, че не искам да ти създавам усложнения, а каква каша забърках само... Можеха да те пребият, да те осакатят...

— Но не го направиха — прекъсна я той. — Стига, скъпа, не се разстройвай. Всичко е наред. Да не мислиш, че съм тръгнал да се бия с тях? Как можеш да допуснеш подобно нещо за мен?

Но тя не се подведе от думите му.

— Не само че го допуснах, но съм абсолютно сигурна, че точно с такова намерение излезе оттук. Прочетох го в очите ти, не можеш да ме заблудиш! О, Алекс, побърках се от страх, докато те чаках! Не ме подлагай друг път на подобно изпитание! Искам, когато има неприятности, да съм до теб, да върша това, което мога. Не съм от онези, които се крият пред опасността. Моля те, никога вече не искай от мен подобно нещо!

— Никога ли? — попита тихо той. Ярка червенина плъзна по бузите ѝ.

— Искам да кажа... докато работим заедно... просто така се казва, нали... не че аз... да не си помислиш, че...

Тя се забъркваше все повече и повече, а Алекс с изненада установи, че смущението ѝ му доставя огромно удоволствие.

— Да кажеш какво? — настоя той.

— Беше просто една стилна фигура — съвзе се Кейси. — Исках да подчертая, че много се тревожа за теб.

— Което ми напомни един неотдавнашен наш разговор — говорехме си за някакви клетки, ако не се лъжа?

— Нямах право да ме иронизираш по този начин! — избухна тя.
— Не разбираш ли, че се опитвам да ти се извиня и да ти обясня...

— Престани да се извиняваш и да обясняваш, Кейси. Това, от което и двамата имаме нужда сега, е една топла вечеря и няколко часа, прекарани заедно. Нека забравим за проклетите неприятности и да се порадваме един на друг.

Като видя, че се готви да възрази, побърза да добави:

— Е, добре, по време на вечерята ще ти разкажа какво е открил Сесил — пардон, Булдогът — за мошеничествата на Доусън. Впрочем, за повечето от тях ти сама си се досетила. Какво ще кажеш?

Кейси се престори, че обмисля предложението.

— Не звучи лошо. Обичаш ли спагети?

— Че кой не обича? Къде предлагаш да отидем?

— У дома, естествено. Когато бях малка, в съседната къща живееха няколко италиански семейства. Една симпатична неаполитанка ме научи да приготвям великолепен сос за спагети. Още от сутринта съм смесила необходимите продукти в един съд на печката, надявайки се някой изнурен от дългото пътуване гладен издател да пожелае домашно приготвена храна.

Алекс се засмя лукаво.

— Почакай, почакай! От сутринта ли каза? Защо имах чувството, че по това време си изпитвала желание да ми извиеш врата, щом ме съзреш?

— Нямах представа колко си прав! Точно това възнамерявах да направя. Можеш ли да ми посочиш по-удобно място за тази цел от собствения ми дом? А сега защо не отидеш да облечеш нещо по-удобно, докато аз заключа редакцията?

— Страхотна двойка сме ние с теб, Кейси — поклати глава той.
— Горди и независими, готови винаги да отричат истинските си чувства, или пък наплашени и преследвани от минали грешки и неуспехи?

— Много говориш, Алекс, а аз вече умирам от глад. Няма ли да побързаш?

Алекс кимна, целуна я бързо по челото и изтича нагоре към апартамента си. Докато стоеше под горещата струя на душа, си мислеше, че просто имат нужда от малко повече време. Време, през

което и двамата да се научат на трудното изкуство да даваш и да приемаш.

За щастие през следващите няколко седмици имаха достатъчно време един за друг. Рон оздравя и се върна на работа, което осезателно намали задълженията им. Джими Доусън като че ли се измори да измисля нови подлости, или пък подготвяше някоя много голяма, така че не си разпиляваше вниманието в дребни номера. „Газет“ престана да предрича скорошния крах на „Уикендър“ и дори изостави гибелно високия процент търговска отстъпка, който представляваше нелоялна конкуренция за всички останали издания.

— Прекалено спокойно стана тук напоследък, шефе — отбеляза Кейси една вечер, докато двамата с Алекс приготвяха в кухнята му пържолите за вечеря. — Джими Доусън сигурно крои нещо.

— И аз така мисля — отвърна той, после внезапно се намръщи. — Престани да ме наричаш така, моля те!

— Да престана да те наричам шеф ли? — изгледа го тя с широко отворени невинни, очи. — Но ти наистина си шефът!

— Как ли пък не! Знаеш, че ми е неприятно, особено след работно време.

— Е, щом така поставяш нещата... — усмихна се мило Кейси. — И въпреки това не бива да забравям, че ти си ше...

По-нататъшните й думи бяха заглушени от страстните целувки на Алекс, който досега не бе открил по-сполучлив начин да взема връх над опърничавия си помощник-редактор. И както често се случваше напоследък, пържолите бяха безнадеждно изстинали, когато най-сетне седнаха на една много, много късна вечеря. А дотогава Кейси бе съгласна да го нарича всякак, както той пожелаеше.

Постепенно, с течение на времето, близостта помежду им се задълбочаваше и разрастваше. Нощем, когато лежаха прегърнати в миговете преди съня те откриваха как доверието между тях се увеличаваше, и започнаха да споделят най-съкровениите си тайни и страхове.

Веднъж Кейси, захвърлила всякаква предпазливост, му призна, че винаги се е страхувала да допусне някой мъж прекалено близо до себе си.

— Преди няколко години — замислено произнесе тя — един от тях ми каза, че съм кукувица, която вечно обикаля от гнездо на гнездо,

без да си свие собствено. В случая не беше така, защото аз направо исках да избягам от инфантилната му ограниченост. Но в думите му имаше известна доза истина. В желанието си да намеря истинско гнездо, аз панически бягам от всички, които ми се предлагат.

Алекс я притисна по-силно до гърдите си.

— Скъпа, ти просто си запазила последния танц за този, който ще те отведе вкъщи.

През следващите няколко дни Кейси сериозно мислеше над тези негови думи.

Той от своя страна внимателно изучаваше тази възхитителна жена, опитвайки се да разбере откъде идва в нея този необясним страх от емоционално обвързване. Предположи, че се корени някъде в детството ѝ, и реши направо да я попита.

Преди да му отговори, тя тъжно се усмихна.

— Нали знаеш известната поговорка, че онзи, който подслушва, чува за себе си тъкмо това, от което се бои? Аз имах възможност рано-рано да се убедя в истинността ѝ. Бях на седем години, когато за пръв път, сгушена на горната площадка на стълбището вкъщи, чух как родителите ми се карат за това, чия била грешката да се роди това дете. Първо си помислих, че ще си имам братче или сестриче, и въпреки горчивината от нежеланието им да имат друго дете се почувствах щастлива... Но малко след това, по някои други подхвърлени от тях реплики, прозрях истината — аз бях това нежелано дете. Оттогава всичко в мен се преобърна.

Дълбоко развълнуван, Алекс я притисна до сърцето си, представяйки си, че прегръща онова нещастно седемгодишно момиченце на стълбището.

— Скъпа — промълви той, — не знаеш ли, че родителите са просто порасли деца, на които им се налага да поемат отговорности, за които никой не ги е подготвял? В действителност те едва ли са мислели точно това, което са казали.

— Напротив — отвърна Кейси и го целуна по шията, сякаш искаше да го утеши, защото той се разстройваше за неща, с които тя отдавна се бе преборила. — Те наистина го мислеха, както и всеки друг път, когато започваха нескончаемите си кавги. Някога ги обвинявах в себе си, но сега вече не ги упреквам. Опитвам се дати разбера. Моето раждане бе убило мечтите им, надеждата им за

професионално израстване. Започнали са като международни кореспонденти, а станаха учители.

— Животът по един или друг начин ни принуждава да приспособяваме мечтите си към действителността — отбеляза Алекс философски, опитвайки се да заглади чувството ѝ за вина, че се е родила.

— Така е — съгласи се тя. — Трябва да съм им благодарна за това, че са решили да ме задържат, че се опитвах да ми създадат сигурен дом. Обичам родителите си, знам, че и те ме обичат по свой начин, но никога техният дом не може да стане и мой. Затова насочих всичките си усилия към това, колкото, се може по-скоро да стана независима. И се заклек да не се привързвам дълбоко и трайно към никого.

Подпря се на лакът и го загледа усмихната.

— Но сега вече не съм толкова сигурна, че искам да остана вярва на клетвата си!

Сгуши се в широките му гърди и плъзна длан надолу по стегнатия му корем. Алекс разбра, че му бе казала всичко, което имаше да му каже по този въпрос, и с готовност откликна на недвусмисления ѝ повик.

Алекс вече започваше да се уморява от това, което наричаше „Совалката на необвързаните любовници“ — непрекъснатото местене от неговия апартамент в този на Кейси и обратно. Искаше да ѝ предложи да се премести окончателно при него, но смяташе, че жилището му е недостойно за нея.

За първи път след развода си той се сети с носталгия за луксозната къща в северен Ванкувър, в която бе вложил по-голямата част от спестяванията си, и която бе отстъпил доброволно на Бет с цялостното ѝ комфортно обзавеждане. Тогава и през ум не му минаваше, че някога отново ще почувства нужда от уютно семейно жилище. Да започне всичко отначало му се струваше само едно приключение, излизане на свобода, облекчение от шестгодишните неимоверни усилия да направи щастлива жена си. Беше казал на Кейси, че се е чувствал виновен за неуспеха си като съпруг. Не беше чудно, че би дал всичко на света, само и само да успокои съвестта си.

Но поради това, че бе избрал линията на най-малкото съпротивление с Бет, сега нямаше какво друго да предложи на Кейси,

освен един мизерен апартамент в стара порутена сграда, обзаведен с такива мебели, каквито уважаващ себе си човек не би погледнал дори, камо ли да ги закара вкъщи. Знаеше, че девойката не обръща много-много внимание на такива неща, но не можеше да си позволи подобна безотговорност.

Затова започна внимателно да опипва почвата, подхвърляйки ѝ идеята си да премести редакцията на по-подходящо място, да се сдобие със собствена печатница и уж между другото — да направи основен ремонт на сегашната сграда. При такива разговори обаче Кейси веднага млъкваше.

Една слънчева лятна утрин в „Стартинг Гейт“, където двамата все още продължаваха да ходят на закуска заедно с Британи, а после отиваха на кратка разходка край морския бряг, той започна да разсъждава на глас дали да не продаде къщата, която не става за нищо.

Двете му събеседнички веднага се нахвърлиха върху него.

— Да не си посмял! — извика Британи. — По-голяма глупост не съм чувала досега от теб!

— Как можеш да кажеш такова нещо за тази чудесна старинна къща? — изгледа го Кейси така, като че ли го виждаше за пръв път.

— Но нали ти самата каза, че мястото е малко странно? — защити се веднага той.

— Наистина е много странно, и точно затова е чудесно! — отвърна тя и му направи подигравателна гримаса. — Точно като тебе, шефе!

Британи се изсмя и стана.

— Мисля, че е по-добре да тръгвам и да ви оставя да се изясните. Днес трябва да съм по-рано на работа. Е, желая ти успех, Алекс — каза тя и се отправи към изхода.

— Защо всички ми желаят успех, когато ти и аз започнем да се препираме? — възнегодува той. — Толкова ли минимални им изглеждат шансовете ми да се наложа над теб?

Тайно в себе си обаче остана доволен от реакцията на Кейси. Значи тя не намираще къщата неприятна.

Малко по-късно, когато вървяха по алеите в парка, тя потъна в дълбоко мълчание.

— За какво мислиш? — попита я Алекс.

— Нищо особено — отвърна смутено.

— Хайде, кажи ми! — настоя той. — Ако не го направиш, ще те накарам да си признаеш в леглото!

— И двамата знаем, че това го можеш — съгласи се тя, наклонила глава встрани.

Алекс весело се засмя. Кейси действително умееше да го накара да се почувства най-великият любовник на света.

— Тогава кажи ми! Снеми товара от плещите си!

— О'кей, слушай тогава. Мисля, че научих достатъчно за това, как се издава седмичник — спря за малко, за да подбере думите си.

Алекс бавно отдръпна ръка от рамото ѝ и изстина вътрешно. Всъщност, чувстваше се така, сякаш изведнъж земята под него бе пропаднала. С огромно усилие се овладя.

— Не съм сигурен дали човек изобщо може да научи всичко за този бизнес — възрази предпазливо, — но ти най-добре си знаеш.

— Не казах „всичко“, а „достатъчно“, за да знам какво искам и какво — не — продължи Кейси. Той се приготви да чуе най-лошото.

— И какво по-точно разбра, че искаш?

Паузата, която последва, му се стори безкрайна.

— Разбрах — каза тя най-сетне, — че съм била много наивна.

— Наивна ли? — повтори Алекс и застана нащрек. — В какъв смисъл?

Докато Кейси отново се колебаеше как по-ясно да се изрази, предполагаемите ѝ отговори шибаха съзнанието му с безмилостната си жестокост. Дали нямаше да каже, че в тази работа има прекалено много неприятности, за да се захваща с нея? Дали нямаше да признае, че ѝ липсва доброто старо време, когато печелеше купища пари с минимални усилия, без всякакъв риск? Или пък... че вече може да се откъсне от опеката му и да започне сама!

Във всички тези случаи едно беше общото: тя си отиваше от него!

Девойката го погледна и решително си пое дъх:

— Била съм наивна да смятам, че тъй лесно ще мога да се справя.

— Но с какво, за Бога!

— С издаването на собствен вестник.

Алекс се закова на мястото си. Не допускаше такъв отговор, защото добре познаваше възможностите ѝ. Усетила недоверието му, тя

продължи:

— Обичам тази работа, не се страхувам от трудностите и опасностите. Но разбрах, че не искам да я върша... сама. Искам да бъда в екип с човек, който мисли като мен.

— Ами твоята мечта, Кейси? — той затаи дъх, не смеейки да се надява на отговора, който жадуваше да чуе.

Тя се усмихна и взе ръцете му в своите.

— Един умен мъж неотдавна ми каза, че животът ни принуждава да приспособяваме мечтите си към действителността. Е, аз това и направих — приспособих моите... донякъде.

— Как така донякъде?

Кейси отново пое дълбоко въздух и бавно издиша. Моментът на откровението бе настъпил.

— Когато Рон ме назначи — заговори бавно, разчленявайки думите на срички, — спомена, че на него и на още неколцина служители е било предложено да закупят акции на компанията и... Нали съм ти казвала, че имам известни спестявания... Помислих си дали не бих могла...

Като видя, че Алекс я гледа изумен, избърза да изложи аргументите си, преди да ѝ е отказал.

— Една навременна вноска би извела „Пасифик Нортвест Пъбликейшънс“ в по-силна позиция, нали? Сега всяка седмица губим доста от това, че ползваме чужда печатница. С твоята верига от вестници би трябвало да имаш собствена. Ако ми разрешиш да инвестирам в една печатница онова, което иначе бих...

— Не мога да повярвам на ушите си! — прекъсна я той.

Дори и сега, когато вече знаеше колко много означава за него тази жена, се учуди на огромното облекчение, което изпита. Тя искаше да свърже бъдещето си с неговото! Поне професионално. Беше готова да върви редом с него и да се бори с вятърни мелници.

— Любима, не мога да приема милото ти предложение, но...

— Знаех си, че ще ми откажеш! — тъмни пламъчета на разочарование проблеснаха в очите ѝ. — Алекс, моля те, изслушай ме! Бъди обективен. Представи си, че аз съм Рон, и пак помисли върху думите ми. Не искам да се намесвам в издателската ти стратегия, но вярвам в това, което правиш. Вярвам в бъдещето на компанията. Вярвам в теб. Защо тогава да не мога да купя акции? По този начин

донякъде ще постигна и мечтата си за собствен вестник, ще бъде част от твоя... Мога да продължа в „Уикендър“, докато прецениш, че съм в състояние да ръководя някой от по-малките ти вестници... или пък да върша нещо друго. Каквото ми предложиш, Алекс!

Усмихна се закачливо.

— Спестяванията ми не са кой знае колко. Във всеки случай не толкова, че да те изместя, шефе!

Буцата, заседнала в гърлото на Алекс, му пречеше да говори. Той само притисна Кейси до себе си и зарови лице в косата ѝ.

— Това означава ли „да“? — промълви тихо тя.

— Не — отвърна и я погледна усмихнат. — Означава „не“. Не, Кейси, не мога да взема парите ти. С тях действително много неща ще се решат, но тъй или иначе аз пак ще ги постигна, без да рискувам сигурността ти. За твое сведение — Рон и другите си получиха своите дялове още в началото, когато започнахме, като част от заплатата. Ако сега нещата с Джими Доусън тръгнат зле или пък се случи нещо друго непредвидено, аз лично бих могъл да покрия евентуалните им загуби, но нито цент повече. Затова отговорът ми е — не.

Изведнъж Кейси се почувства ужасно неловко. Даде си сметка, че беше преминала границата. Каквото и обяснение да дадеше Алекс за отказа си, истинската причина беше боязън от по-нататъшното задълбочаване на тяхната връзка. Тя беше дръзнала да предопределя бъдещето му.

— Искаше да узнаеш какво мисля — каза с пресилена веселост. — Ето, казах ти. Беше просто едно хрумване.

„По дяволите!“ — изруга наум той. Спестяванията ѝ. Едно усложнение, което не беше предвиждал. Кейси бе толкова горда и своенравна, че най-вероятно в този момент си мислеше, че като се отказва от парите ѝ, той се отказва и от нея.

Не можеше да си представи как щяха да запълнят тази празнина, зейнала внезапно помежду им с назъбени краища като на пукнатина след земетресение. Надяваше се само повърхностната пукнатина да не се окажи индикатор на постоянна земетръсна зона.

XI

Сесил Уолтърс позвъни на Алекс същата сутрин в десет часа.

В десет и четвърт Алекс събра редакционния екип на „Уикендър“ в наборния цех.

— Трябва да обсъдим някои неща — започна спокойно той, като седна върху работната маса на Кейси. — Те засягат всекиго от нас, затова искам всеки да си каже мнението.

Направи малка пауза и огледа присъстващите.

— Току-що научих от агенцията за сигурност, която работи за нас, че в общинската управа се обсъжда план за ново териториално устройство на Уест Енд. В списъка на парцелите, подлежащи на отчуждаване, е включена и нашата сграда.

— Но защо? — надвика Рон общите възгласи на възмущение.

— За да се построи детска площадка например — усмихна се иронично Алекс.

— Точно на това място ли? — намръщено поклати глава Марг.

— Та то изобщо не е подходящо за тази цел! — намеси се Сандра.

— Казано е например — натърти Кейси. — Алекс, ще сгреша ли, ако предположа, че теренът ще остане неизползван няколко години и след като се обезцени, ще бъде продаден на някоя строителна компания — например тази на Джими Доусън?

— Според мен не си далеч от истината — отвърна Алекс, изпълнен с чувство на гордост от нейната проникателност и бърза реакция.

— И какво ще правим сега? — обади се отново Рон.

— Имаме две възможности. Едната е да вземем от общината сумата на обезщетението и да се установим някъде другаде, като възможен вариант е да закрием „Уикендър“ и да се ограничим с другите си вестници. Втората възможност е да се борим.

— Правилно! — отсече Марг. — Ще протестираме! Да изпратим делегация, която да изрази несъгласието ни с отчуждаването.

— Това е добра идея — каза Алекс. — Но ще ни се наложи постоянно да го правим, докато ни дойде до гуша и се изтощим. Вероятно такава е целта На Джими Доусън. Ако решим да се борим, най-добре ще е не да се браним, а да нападаме. В последно време Сесил Уолтърс здравата е поработил и сега разполагаме с подробен доклад за всички полулегални и тайни сдружения на Доусън, за всички съмнителни строителни разрешения, които е получил, както и за всички градоустройствени норми, които е нарушил. Ако публикуваме този материал, някои важни клечки ще бъдат засегнати. Съществува вероятност нещата да придобият неприятен обрат. Джими сигурно ще заведе дело за клевета срещу нас, което може да се влачи с години. Не е изключено да прибегне и до по-драстични мерки...

— За Бога! — изписка Сандра със слабото си плахо гласче. — Да не би да очакваш, че ще ни сложи бомба или нещо такова?

— Чак бомба — едва ли — засмя се Алекс, — но е в състояние да изпрати банда хулигани да разбият редакцията или да тероризират хората ни. Затова не искам да вземам сам решение. Ще постъпя така, както реши мнозинството. Ако ви е необходимо време да размислите...

— Аз съм за публикуването на всичко, събрано за Джими Доусън — прекъсна го Рон. — Днес е сряда, но ако побързаме, можем да го отпечатаме в неделния брой.

Алекс погледна към Кейси.

— Господи, трябва ли да ме питаш? — намръщи се тя.

— Надявам се, не.

Всички се обърнаха към Сандра.

— Какво ще кажеш, Санди? Аз също съм „за“ — подкани я Марг.

Сандра повдигна крехките си рамене, изви треперещите ъгълчета на устните си и каза сладко:

— Мисля, че трябва да размажем този нахал.

В полунощ Кейси и Алекс бяха толкова изтощени, че когато се хвърлиха в леглото, нямаха сили дори да се любят, макар телата им да се сплетоха инстинктивно. Още щом свърши събранието, бяха започнали да пишат, да снимат, да проверяват факти, да монтират и да лепят. Направиха всичко възможно, за да са готови с материала за този брой.

— Екип ли сме, или не, Кейси? — измърмори Алекс и я взе в прегръдката си. Тя положи глава на рамото му, опряла длани в

широките гърди, сгънатият в коляното ляв крак отпуснат удобно върху бедрата му. — Разбира се, заедно с всички останали. Но да се работи с теб, скъпа, е толкова приятно! Нещата стават от само себе си...

Докато галеше разсеяно дългото ѝ бедро, почувства как тялото ѝ натежава в ръцете му, как дишането ѝ става по-дълбоко и равномерно е приближаването на съня. С удивление установи, че сутрешната им препирня за нейните спестявания като че ли не се бе състояла. Кейси се бе върнала на този въпрос само веднъж, за да му каже, че на негово място би постъпила по същия начин. С това всичко приключи, но и да не беше го направила, Алекс бе убеден, че пак щяха да се чувстват така близки, освободени и щастливи. И двамата притежаваха уникалната способност да разделят личното от професионалното.

Мина му през ума, че тя приемаше със същата толерантност и отношението на родителите си към нея. Не криеше разочарованието си от липсата на истинска родителска ласка, но това не ѝ пречеше да ги обича и уважава по свой си начин.

„Когато Кейси обича, не търси единствено съвършенство“ — каза си той, борейки се с дрямката. Любовта ѝ приличаше на природна стихия — неизбежна, щедра и великодушна като разтварящите се венчелистчета на цвят или като бързата струя на водопад по отвесна скала, устремена към езерцето отдолу.

„Когато Кейси обича“ — повтори си и изведнъж прозря какво беше помислил всъщност: че Кейси го обичаше!

Чувстваше топлия ѝ дъх върху кожата си, копринената гладкост на вътрешната страна на бедрото ѝ, ритмичното повдигане на гърдите и, равномерните удари на сърцето ѝ. Обля го вълна на непреодолима нежност. Имаше само едно нещо, което можеше да ѝ предложи в замяна на всичко това, и той щеше да ѝ го даде изцяло и без уговорки — сигурен, че тя ще го оцени.

— Кейси, Кейси, мила, обичам те! — прошепна тихо и я целуна по челото.

Тя се размърда и едва чуто промълви:

— Чудесно.

Тя се събуди още щом първите слънчеви лъчи позлатиха стъклата на прозорците. Седна в леглото, обърна се към Алекс и го задърпа за рамото:

— Какво каза?

Той бавно изплува от бездната на дълбокия сладък сън, протегна се и отвори очи. Пред него седеше най-прекрасната жена на света, с ореол от златиста коса. И беше негова, само негова!

— Казах, че и аз те обичам — отвърна сънено.

— Какво искаш да кажеш с това „и аз“? Кога съм ти казвала, че те обичам? — погледна го закачливо тя.

— Скъпа, хайде да преброим по колко начина си ми го казвала досега — измърка сладострастно Алекс и я придърпа под себе си.

— Кажи го пак! — нареди Алекс на Кейси, когато се връщаха от ранната вечеря в най-хубавия ресторант на Уест Енд.

Беше неделя. Броят на „Уикендър“ със сензационните разкрития за машинациите на Джими Доусън бе разграбен като топъл хляб от пунктовете за продажба, абонатите получиха вестниците си без инциденти, и общественото мнение за няколко часа се разбуни и доведе до необичайна за почивния ден гражданска активност. Но в този момент Алекс мислеше за нещо съвсем различно. В тази чудесна лятна вечер съзнанието му властно бе обсебено от един план, който можеше да го направи щастлив за цял живот.

— Кое? — разсмя се Кейси.

— Повтори го! — настоя той.

— Обичам те, Алекс! Много те обичам! — промълви нежно тя. — Как бих могла да не те обичам? Първо, ти си изключително красив. Направо фантастичен! — плъзна поглед по лицето, надолу по стройното тяло под тъмния елегантен костюм и бялата копринена риза, чак до безукорно лъснатите обувки от крокодилска кожа. Освен това си смел, амбициозен, внимателен с децата и животните, стълб на обществото, честен и пряк...

— Подиграваш ми се! — възропта Алекс. — Бъди сериозна!

— Сериозна съм, шефе, дори не знаеш колко много съм сериозна. Наистина те обичам, Алекс Маклийн!

Той се засмя щастливо.

— Употребена в този контекст, думата „шефе“ не ме дразни чак толкова.

— Тогава няма да я използвам повече — отсеке Кейси.

— Ах, ти, перверзно човече!

— А ти си домашен тиранин!

— Обичам те, малка магьоснице!

— Знам, Алекс — грейна в отговор лицето ѝ.

— Свиха по пресечката, водеща към дома му в редакцията на вестника.

— Като стана дума за дом — поде той, — се сетих, че от работните помещения биха станали великолепни стаи за живеене...

Кейси го зяпна смаяно, сърцето ѝ лудо заби.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Мисля си — пое си дълбоко дъх Алекс, решен най-после да изложи съкровения си желания, — че ние двамата сме чудесна двойка, и че...

Думите му заглъхнаха и той се закова на място.

Кейси проследи погледа му и изохка.

На стъпалата пред редакцията на „Уикендър“ седеше Вик Лъндстром. Гледаше право към тях. Безсмислено беше да се опитват да го отбягнат. Алекс извърна глава към нея с намерение да ѝ каже да изчезва. Кейси обаче изпревари думите му:

— Е, добре, шефе, Вик е сам. Този път е твой, отстъпвам ти го. Ще бъда в тила ти.

Той се разсмя, напрежението го напусна.

— Имам чувството, че нищо не обичаш така, както да се забъркваш в улични скандали, Кейси Макинтайър, а след някой и друг ден — и Маклийн.

Усмивката му мигом помръкна, когато осъзна, че току-що е провалил възможността да ѝ направи мечтаното романтично предложение.

Тя напълно забрави за присъствието на Вик Лъндстром, рязко се извърна към Алекс и го загледа втренчено.

— Виж ти, виж ти! Действително си безкрайно тираничен тип! Откъде си сигурен, че ще приема?

— Нямах намерение да го направя по този начин — заизвинява се той. — Дори съм купил шампанско и рози. Но все пак те моля — помисли върху предложението ми, докато се справя с тази опасност тук. Няма да има нужда да сменяш и монограма на бельото си.

— Не поставям монограм на бельото си!

— Така ли? Жалко, щеше да ни излезе по-икономично.

— Въпреки това — заяви Кейси, като го повлече към сградата — очаквам с нетърпение шампанското и розите.

— Къде ли са се скрили другите? — измърмори по-скоро на себе си Алекс.

— О, сигурно разбиват с бейзболни бухалки оборудването вътре. Дано не стигнат до твоя апартамент с шампанското. В случай, че не оцелеем след схватката, бих искала да знаеш, че отговорът щеше да бъде „да“.

— Маклийн! — изгърмя в същия момент гласът на Вик. — Ела насам!

— Това и правя, приятелю! — провикна се Алекс.

— Вижда ми се по-грамаден от последния път, когато го видях. Прилича на викинг, обсадил саксонска крепост — прошепна Кейси.

Спряха в подножието на стъпалата.

— Какво искаш от нас тази вечер, Вик?

— Твоята мацка не се плаши лесно, а? — изръмжа бригадирът.

— Изобщо не се плаша — озъби се тя.

— Предполагам, че знаеш какъв късметлия си, Маклийн — разсмя се гръмогласно Вик.

— Ако става въпрос за момичето ми — така е. Ако говориш за нещо друго, тогава подсажи ми.

— Говорех за дамата. Другото не е късмет, а кураж. Ти май също не се плашиш лесно. Обаче с днешния брой на вестника си създаде големи проблеми, приятелче. Джими направо е побеснял. Заповяда ми да събера момчетата, да дойдем тук и да попилеем редакцията ти.

— Аха — кимна Алекс. — А ти какво му каза?

— Казах му да върви на майната си. Аз и момчетата ми сме строители в края на краищата, не побойници и хулигани! Странно, колко бързо понякога човек забравя такива неща, когато заиграе парата... Притиснеш този, сплашиш онзи — и джобовете ти бързо-бързо се напълват. Но в един хубав момент разбираш, че си се превърнал в подлога на някой мошеник и тунеядец, и се замисляш за достойнството си. Ти ми отвори очите за някои неща със статията си, Маклийн, и аз реших да направя нещо, от което да не се срамувам. Дойдох да те предупредя да наемеш охрана на редакцията за няколко дни. Докато те нямаше, се навъртах наоколо, в случай че Джими си е намерил някой друг да му свърши тази мръсна работа. Моите момчета

няма да го направят, гарантирам ти. Още утре заминаваме за Калгари да работим за един стар клиент. Търси добри майстори и плаща честно.

Алекс го гледаше недоумяващо.

— Значи си дошъл тук да ни охраняваш?

— По дяволите, не вас! Двата добре се справяте, имах възможност да се убедя. Просто... наглеждах къщата, да кажем.

След това русият гигант спря поглед на Кейси:

— Впрочем, госпожице, Марти се чувства доста нещастен заради произшествието с вас.

— Предполагам, че ще удави нещастieto си в алкохол — намръщи се тя. — Това, според мен, е основният му проблем. Иначе не ми се стори лошо момче. Ти му кажи, че ще разбие някъде скъпата си кола, ако продължава така.

— Вече си е направил някои изводи по този въпрос, но все пак ще му предам съвета ви — отвърна Вик с лека усмивка на устните. — Е, аз трябва да тръгвам.

Той се изправи и протегна ръка към Алекс:

— На твоето място не бих разчитал на официално разследване срещу Доусън и хората, на които е давал рушвети.

След кратко колебание Алекс пое ръката му и попита:

— Защо?

Бригадирът повдигна рамене.

— Джими винаги вземаше мерки да направи така, че нищо да не може да се докаже. Няма свидетели на нито една от задкулисните му сделки. Но дори и да се намерят, адвокатите му ще обезсилят всички подобни показания. Твърде много влиятелни хора са замесени в играта, за да излезе нещо на бял свят. Но така или иначе с Джими Доусън вече е свършено, Маклийн. Предполагам, че ще се измете от града още утре. Когато го напусках, беше започнал да унищожава архива си.

Махна с ръка за сбогом и се отдалечи. Алекс се обърна към Кейси:

— Как мислиш, дали да не се обадя на Сесил да сложи охрана около къщата?

— Задължително! — откликна тя. — Няма да ми е приятно банда мародери да развалят удоволствието ми от шампанското. Какво каза, че пише на етикета му?

— Не разбирам френски, но мисля, че някакъв монах се е подписал на бутилката.^[1]

— Хм-м. Цялата тази шумотевица завърши доста безболезнено — проточи Кейси.

Той се разсмя.

— Да не би да си разочарована, скъпа? Съжаляваш, че те лишиха от един хубавичък побой, за какъвто се беше настроила?

Очите ѝ заблестяха закачливо.

— Е, надявам се, че през следващите няколко десетилетия съвместен живот с теб ще имам възможност да наваксам тазвечерната загуба. Така, както я караш, няма начин да не се намерят подходящи поводи... шефе!

[1] Френският монах Дом Периньон е създателят на най-прочутото шампанско, носещо неговото име. — Бел.ред. ↑

XII

— Алекс знае ли? — попита Британи с блеснал поглед през един дъждовен априлски петъчен следобед.

— Още не — отвърна Кейси. — Затова те и повиках, трябваше да го кажа на някого най-после.

Двете бяха седнали по турски върху новия паркет на бившия наборен цех на „Уикендър“, който скоро щеше да се превърне в елегантна всекидневна. Бяха заобиколени от кашони с полуразопаковани мебели, килими, мостри на завеси и рула тапети.

Британи учудено поклати глава.

— Как може да не си му казала още?! Възможно ли е да не е забелязал нищо досега?

— Не ми се е случвало да повръщам в негово присъствие — обясни Кейси. — Пък и напоследък непрекъснато пътува, другите вестници му отнемат доста време с тези реорганизации във връзка с печатницата, така че не беше трудно да запазя малката си тайна.

— Господи, Кейси, това в никакъв случай не е малка тайна, това е най-радостното събитие в живота на двама ви! Кога смяташ да съобщиш новината на съпруга си?

— Днес следобед, веднага щом се прибере. Исках да съм съвсем сигурна. След днешната консултация с гинеколога вече нямам никакви съмнения.

— Слава Богу! Помислих, че ще продължиш да се инатиш!

Кейси въздъхна и промени темата.

— Какво ще кажеш за този килим в златисто на кафяви квадратчета?

Приятелката ѝ огледа мострите и нерешително повдигна рамене.

— Всичко, което си подбрала, е чудесно. Не мога да се произнеса кое ми харесва най-много. Какво казва Алекс?

— Казва, че в тези неща аз съм шефът — изсумтя доволно младоженката.

Британи се изсмя с нотка на злорадство.

— Прав е. Така ти се пада. Нека да видиш какво значи да носиш отговорност.

Помисли още малко и прибави:

— Все пак доколко можем да се разпростираме? Трябва ли да се откажем от най-скъпите, неща?

— О, не. В последно време сме богати. Просто невероятно! Всички издания печелят доста повече, отколкото Алекс бе очаквал.

— Благодарение на сполучливите идеи на жена му по отношение на полиграфическото оформление и кадровата политика — подметна закачливо Британи.

— И той така казва — призна Кейси, — но аз съм наясно, че Алекс вече бе създал всички предпоставки за изграждането на една мощна и съвременна вестникарска империя, в която има място само за честна журналистика. Когато го срещнах, дори не можех да предполагам колко амбициозна задача си е поставил. Приличаше ми на беден и горд мечтател, който може само да развива бъдещи грандомански планове, докато в същото време е пред прага на фалита. Оказа се, че греша. Разбира се, отстраняването на Джими Доусън и закриването на вестника му „Инглиш Бей Газет“ разчисти територията за нас, но и Алекс се показва разумен, като ми позволи да инвестирам парите си в печатницата. Това беше решаващият удар, който ни изведе на върха. Мисля, че Алекс го заслужава.

— О, моля те! Започваш да говориш като Марг и Сандра! Няма по-прекрасен човек на света от Алекс. Ставаш досадна! — подразни я доброжелателно приятелката ѝ.

— Ти само почакай, Брит, докато намериш мъжа, с когото искаш да изживееш докрай живота си. Тогава ще бъдеш също толкова досадна, колкото и аз сега.

— За какво става въпрос? — прозвуча в този момент бодрият глас на Алекс. — По отношение на какво си досадна, скъпа?

Кейси се изчерви и незабелязано смигна на Британи.

— Досадно нерешителна съм, защото не мога да избира в какъв цвят искам да бъде килима.

Алекс се доближи до тях, огледа мострите и предложи:

— Взemi синия.

— Като че ли повече ми харесва този в розово — намръщи се жена му.

— Значи, решено — доволно заключи той. — Ние двамата с Британи ти бяхме нужни, само за да поспориш с някого и да се наложиш.

Британи се разсмя весело и се изправи.

— Е, радвам се, че проблемът е разрешен. Вече спокойно мога да се върна в хотела си.

Те я изпратиха до вратата и след като останаха сами, Алекс се обърна въпросително към Кейси:

— Защо си тръгна толкова набързо приятелката ти? Да не би да съм казал нещо неподходящо?

Жена му спотаи усмивката си и строго каза:

— Мога ли да те видя за малко в кабинета ми, Алекс Маклийн?

Завъртя се на пети и се отправи към вече ремонтираната трапезария, в която цареше същото безредие, както и в дневната. Там застана до прозореца, с гръб към улицата, и го дочака да се приближи. Забавляваше се безкрайно на озадаченото му изражение. В този момент лицето му ѝ се струваше по-скъпо от всичко друго.

— Сега пък какво съм направил! — запита Алекс с пресилена тревога.

Кейси улови ръката му и внимателно я постави върху корема си.

— Мили мой — прошепна нежно, — нямаш си дори и представа!

Издание:

Гейл Дъглас. Кейси

ИК „Слово“, Велико Търново, 1994

Редактор: Цветелина Стефанова

ISBN: 954-439-211-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.